

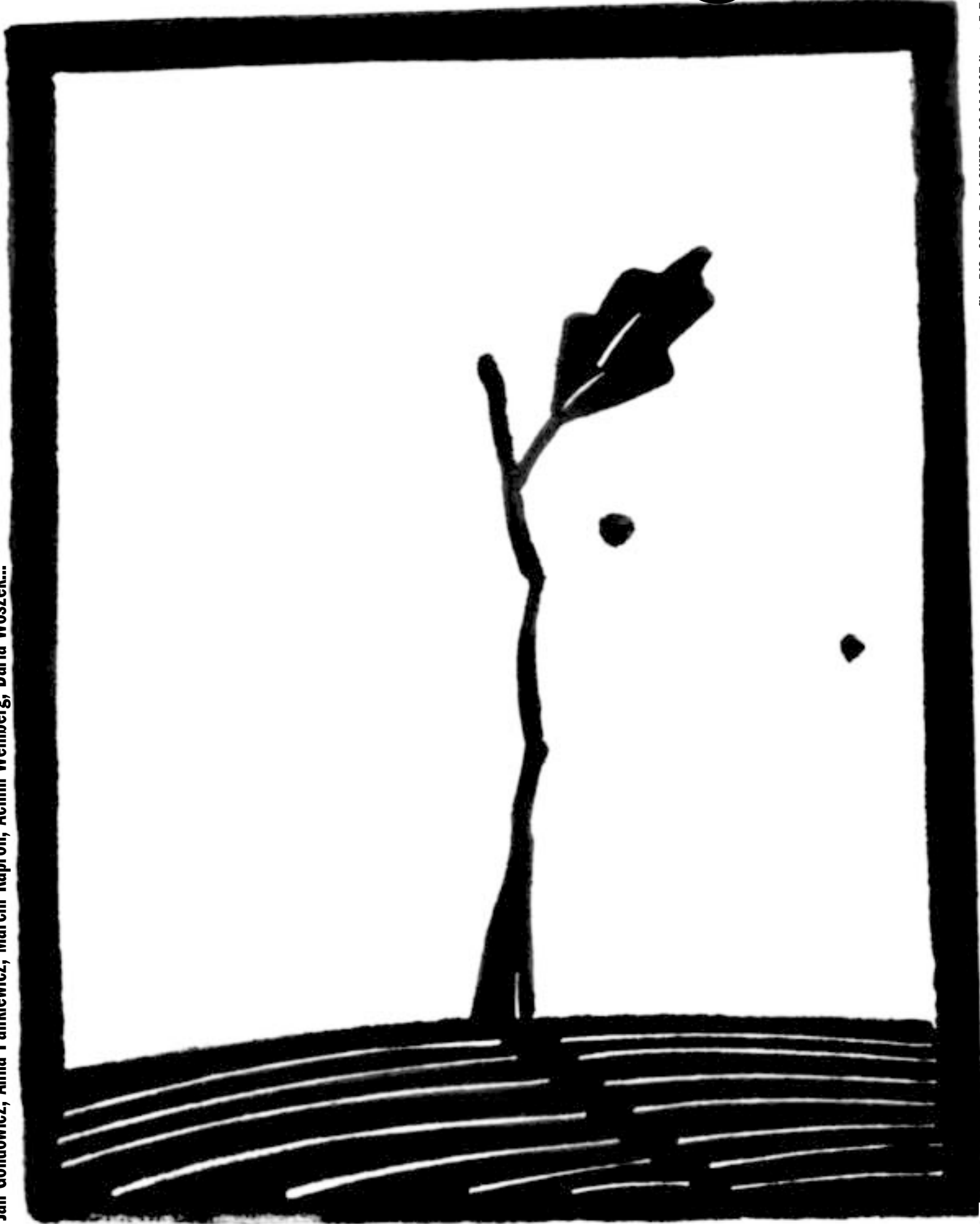
14-19 maja 2007
6. URODZINY KLUBU LOKATOR

mrówkojad*

Kraków, maj 2007, Numer - 8 (Rok 2)

PRZED CZYTANIEM, ROZCIĄĆ. PRZED ROZCIĘCIEM, USIĄŚĆ!

Klub LOKATOR Magazyn

* Jan Gondowicz, Anna Pankiewicz, Marcin Kaproń, Achim Weinberg, Daria Woszek...

grafika: P10, 2007. Dąb LOKATOR 02.04.2007, linoryt 5x7

Przed czytaniem, rozciąć. Przed rozcięciem, usiąść!

DAB

11/1x

P10'07

LOKATOR 15-17 czerwca 2007

termin zgłaszania prac: 31.05

termin ogłoszenia werdyktu: 17.06

Regulamin Konkursu:

1. W ramach FESTIWALU FILMÓW JEDNOKOMÓRKOWYCH odbywa się konkurs oceniany przez Jury złożone z przedstawicieli środowiska filmowego, artystów i dziennikarzy.
2. W konkursie przyznana zostanie nagroda główna: „Szara Komórka” - dla najlepszego filmu, oraz wyróżnienia dla najlepszego filmu w każdej z kategorii (pkt. 5).
3. Organizatorzy Festiwalu zastrzegają sobie prawo przyznania Nagród pozaregulaminowych w tym także Nagrody Publiczności.
4. Konkurs jest otwarty. Mogą brać w nim udział filmy zrealizowane wszystkimi modelami telefonów komórkowych z kamerą cyfrową, zapisane w formacie Gp3 i Mp4.
5. Filmy w dowolnej formie i treści, nieprzekraczające 60 sekund, będą oceniane w 7 kategoriach filmowych: Film Obyczajowy, Film Dokumentalny, Musical, Horror, Film Drogi, Film Niemy, Film Animowany.
6. Biuro Festiwalowe przyjmuje filmy do dnia 31 maja 2007 roku. Wraz z kartą zgłoszenia należy je umieścić w folderze opisanym „godtem” na ftp, który można znaleźć na stronie: www.lokator.pointblue.com.pl
7. Każdy uczestnik może przesłać maksymalnie 7 filmów.
8. Informacja o filmach dopuszczonych do konkursu przez Komisję Selekcyjną będzie umieszczona na stronie internetowej festiwalu do dnia 10 czerwca 2007 r.
9. Od chwili dostarczenia filmu konkursowego do zakończenia festiwalu film pozostaje w depozycie Organizatorów Festiwalu. Przesłanie filmów na konkurs jest równoznaczne z przekazaniem praw do odtwarzania filmu w trakcie trwania festiwalu oraz na imprezach towarzyszących.
10. Inauguracja festiwalu nastąpi 15 czerwca o godz. 17.00. Szczegóły projekcji festiwalowych zostaną podane na stronie Festiwalu. Rozstrzygnięcie konkursu oraz pokaz nagrodzonych filmów nastąpi 17.06.2007, a zwycięzcy zostaną powiadomieni SMSem.
11. Twórcy przyjeżdżają do Krakowa na koszt własny.
12. Imprezie towarzyszyć będą projekcje, wystawy, spotkania z twórcami.

Organizator:

Klub LOKATOR, Kraków, ul. Krakowska 27
kontakt: lokator@pointblue.com.pl
info: www.lokator.pointblue.com.pl

Partnerzy: Klub „Stara Drukarnia”, Rzeszów, ul. Bożnicza 6

PROWINCJONALNA, Nowy Sącz, ul. Kościuszki, róg Wąsowiczów

Patroni:

Kino Polska

Telewizja Kraków

Art Radio

Jazz Radio

Mrówkojad

www.kinoskop.pl

www.onet.pl

mrówkojad*

WYDAWCA:

KLUB LOKATOR
Kraków, ul. Krakowska 27
POLSKA

REDAKCJA:

Iga Noszczyk, PIOTR Kaliński,
Igor Kędziński, Kuba Mikurda,
Jacek Olczyk, Stanisław Kot.

WSPÓŁPRACA I TŁUMACZENIA:

Agnieszka Taborska, Dominika Kaniecka,
Paweł Ścibisz, Mariusz Frukacz,
Jan Gondowicz, Maja Vuksanović

KOREKTA:

Magda Podziewska, Jacek Olczyk

DZIAŁ FOTO:

Kuba Pierzchała, PIOTR Kaliński,

ILUSTRACJE:

PIO, Adam Wiedemann
Tuusta Żabka

KOMISJA REWIZYJNA:

Magda Podziewska

PROMOCJA:

klub LOKATOR
Kraków, ul. Krakowska 27
www.lokator.pointblue.com.pl
lokator@pointblue.com.pl

KONTAKT Z REDAKCJĄ:

mrwkojad@pointblue.com.pl

MIEJSCA GDZIE GRASUJE MRÓWKOJAD:
KRAKÓW: Klub Lokator, ul. Krakowska 27, Nowy Teatr, ul. Gazowa 21, Korporacja Halart, pl. Szczepański 3A, Maso-lit Books, ul. Felcjanek, NOWY SĄCZ: Kawiarnia Prowin-cjonalna, ul. Wąsowiczów, STARY SĄCZ: Galeria pod Piłką, Stary Rynek 5, RZESZÓW: Klub Drukarnia, ul. Bożnicza 6, WARSZAWA: księgarnia Tarabuk, ul. Browarna 6, Klub Chłob-na 25, róg Żelaznej, PRAGA: Instytut Polski, Male nám. 1, NORTIMBERGA: Dom Krakowski, Hintere Insel Schütt 34, ZAGRZEB: KK Books, Miantceva 14d.

STALA WSPÓŁPRACA:

kinoskop.pl

RADIO.ARIPI

atelier design

Grafika: PIO, „Mrówkojad” inoryt 5x7

UDRUGA „Świat PRZEDSTAWIONY” („PREDSTAVLJENI svijet”)

Svoju djelatnost udruga je neformalno započela 18. svibnja 2001. godine, u tročlanom sastavu (Piotr Kaliński, Justyna Fular, Wojciech Mróz), za vrijeme izložbe fotografija PIO u klubu Lokator (Kraków, ul. Krakowska 10). Od travnja 2003. godine udruga djeluje formalno, te je registrirana u Državnom sudskom registru (KRS 0000157926), u sastav uprave ulaze ranije navedene osobe.

Od samog početka cilj Udruge je organiziranje «mjesta i vremena», te popunjavanje prostora široko shvaćenom „umjetnošću” kroz organiziranje izložbi i društveno-umjetničkih aktivnosti. Za realizaciju svojih djelatnosti Udruga koristi gostoprimstvo kluba- galerije „Lokator” na Kazimierzu u Krakowu te prijateljskih galerija u gradu, zemlji (Nowy Sącz, Rzeszów, Warszawa), i Europi (Slovačka, Češka, Njemačka).

Tijekom svoje djelatnosti, udruga „Świat Przedstawiony” uspostavila je stalnu suradnju s grupom umjetnika i animatora, što je tematiku njenih inicijativa i projekata učinilo atraktivnom, te dovelo do proširenja kruga «stalnih» korisnika i simpatizera udruge.

S nama neprestano surađuju: Igor Kędzierski, Igor Stokiszewski, Adam Wiedemann, Robert Ostaszewski, Piotr Marecki, Jerzy Franczak, Grzegorz Jankowicz, Jacek Olczyk, Adam Pluszka, Kuba Pierzchała, Sławek Christow, Kamil Jodko, Iga Noszczyk, Kuba Mikurda, PIO...

Udruga se bavi i promovira umjetnost na području književnosti, glazbe, likovne umjetnosti i parakazališnih umjetnosti učestalo ih preplićući s masovnom kulturom (klupskom) kako bi intenzivirala utiske i povećala recepciju svoje djelatnosti. Zahvaljujući suradnji s tiskom, radijem i televizijom, udruga «Świat Przedstawiony» ima stalni medijski kontakt. Naše pothvate podupiru: „Gazeta Krakowska”, „Gazeta Wyborcza”, „Jazz Radio”, „Radio ART”, „Telewizja Kraków” te internetski portal „www.kinoskop.pl”.

Osim toga, Udruga je uspostavila suradnju s izdavačkim kućama, između ostalog, s izdavačkom kućom „Ha!art” iz Krakowa, „Czarne” iz Varšave i dr., kako bi korisnicima približila i olakšala kontakt sa zanimljivim štivom, te ih upozнала s novostima na tržištu. U okviru te suradnje organizirani su susreti s autorima i promocije.

Udruga poduzima inicijative čiji je cilj promocija mladih autora povezanih s krakovskim umjetničkim i sveučilišnim krugovima (ASP- Akademiya likovnih umjetnosti, UJ- Jagiellońsko sveučilište, AM- Muzička akademija), promocija kulture grada Krakowa izvan njegovih granica te umjetnički i didaktički susreti čiji je cilj širenje znanja preko prezentiranja drugih umjetničkih krugova na području Krakova.

Svi projekti i aktivnosti koje organizira udruga „Świat Przedstawiony” su neprofitni, te u potpunosti pokriveni iz sredstava udruge ili samih autora.

Stowarzyszenie „Świat Przedstawiony”, 31-552 Kraków, ul. Bobrowskiego 16/2, pio@pointblue.com.pl

s poljskog je prevela Maja Vuksanović

* Dąb LOKATORSKI LOKATOROV hrast

W dniach 2 – 4 kwietnia 2007 roku, w miejscowości Dalachów (190 km na północno-zachód od Krakowa) został zainaugurowany wieloletni projekt pod roboczą nazwą LAS. Jego uczestnicy: PIO, Kaja, Jacek, Ania, Janina i Stefan posadzili ponad cztery tysiące sosen, dębów, modrzewi, jodeł, jarzębin, świerków. Pośród nich została wytyczona aleja buków, w której każde z drzewek będzie dedykowane w najbliższym czasie m.in. tym wszystkim postaciom, autorom, pisarzom, słowem – lokatorom, którzy fizycznie bądź duchowo uczestniczyli w rozlicznych projektach Klubu Lokator. Specjalnie otoczona jarzębiną i świerkami polana ma służyć twórczej integracji tak nam, jak i przyszłym pokoleniom. [red.]

U danima od 2. do 4. travnja 2007. godine, u mjestu Dalachów (190 km sjevero-zapadno od Krakova) inaugurirali smo višegodišnji projekt pod radnim naslovom Šuma. Njegovi sudionici: PIO, Kaja, Jacek, Ania, Janina i Stefan posadili su preko četiri tisuće borova, hrastova, ariša, jela, jarebika i smreke. Među njima posebno je obilježena aleja hrastova, u kojoj će uskoro svako stablo biti posvećeno pojedinih ličnostima, autorima, piscima, jednom riječju „lokatorima”, koju su djelom ili duhom sudjelovali u različitim projektima Kluba Lokator. Livada okružena jarebikama i smrekama služiti će stvaralačkoj intergraciji neše te budućih generacija. [ured.]

[* HR]

„Mravojed” – tiskano glasilo. Nježno režeš rubove časopisa i lagano kreneš èitati.

U ovom, u prethodnim, i u sljedećim brojevima naći ćeš zapis svega što se događa na jednoj od krakovskih „lokacija”, koju neki jako dobro poznaju, a neki će tek otkriti.

U njemu su memorirani sastanci, riječi, stvari, imena, misli, projekti, gradske akcije, radionice, izložbe, najave. Nas zanima ne samo to što ćeš u njemu pronaći, nego i sve s èime se možeš upoznati kad svratiš u našu èitaonicu, knjižaru, kino, fotogaleriju, pub i kazalište u Krakovskoj 27.

Ovdje nećeš proèitati pjesme, glazbene ili književne recenzije, ovdje nećeš naći sve što inaèe nalaziš u časopisu. Pišemo uglavnom o onome što volimo, što nas živcira i što, zbog nedostatka olovke, kista ili glazbala, moramo obilježiti služeći se jeziènom mašinom. Od autora tražimo da nam o svemu što im polazi ili ne polazi za rukom pripovijedaju u dugaèkim ili kratkim reèenicama.

Želimo s vama podijeliti ne samo domaće, krakovske prièe, ne samo ono što je na dohvata ruke, želimo vam približiti i strane, zanimljive, poticajne teme te zagovarati uèenje stranih jezika. Upravo zbog toga na našim èete stranicama nalaziti strane goste, kojima će „Mravojed” biti most do šire publike.

Nadamo se da ćemo takvom suradnjom uvesti neke promjene, da ćemo zblížiti ljude koji žele s drugima podijeliti svoje ideje. S umjetnicima svih vrsta (piscima, slikarima, fotografima, grafièarima, glazbenicima, performerima, itd.) susrećemo se tijekom naših putovanja po Europi, ali takoèer i za vrijeme njihovih èestih posjeta Krakovu. Za stolom, bilo u Lokatoru, Booksi ili nekom drugom mjestu, uživamo u idejama od kojih će većina, nakon noćnih rasprava, završiti u arhivu našeg jeèanja, a neke ćemo, nadamo se, objaviti.

„Mravojeda” izdaje udruga „Świat Przedstawiony”, a dostupan je besplatno u odabranim kulturnim mjestima u Krakovu, u našim klubovima-prijateljima u Europi (u Zagrebu u KK Booksa) te na www.loktor.pointblue.com.pl

Foto: Archiwum KKBooksa 2007

Miejsca LOKATORA

KKBooksa Marićeva 14 d 10000 Zagreb Hrvatska

Nietypowa, tak można byloby najprościej scharakteryzować Booksę, gdyby za punkt odniesienia posłużyły nam inne zagrzebskie lokale. Nie ma co ukrywać, że urokliwy pod wieloma względami Zagreb rozczarowuje trochę ofertą knajpianą, rozczarowuje szczególnie wymagających przybyszów z Krakowa. Ja na poszukiwanie swojego miejsca straciłam ponad rok, niewiele brakowało, a pogodziłabym się z tym, że nie można mieć wszystkiego, a dokładniej, wszystkiego w jednym miejscu. Bo idealne na poranną czy popołudniową kawę kawiarenki wieczorem zamieniają się zwykle w zadymione dziuple. Kluby, tętniące życiem nocą, w świetle dziennym przedstawiają widok raczej niezachęcający. Ciekawy wystrój w lokalach rzadko wygrywa z ustawionym na honorowym miejscu telewizorem, a wolne od tego problemu miejsca często zamiast dobrej muzyki wypełnione są dźwiękami przypadkowo wybranej stacji radiowej. Wielką była moja radość, kiedy w swojej dzielnicy, niemal na własnym podwórku znalazłam miejsce pod wieloma względami nietypowe.

Booksa nie spadła z nieba

Wszystko zaczęło się podobno w 2003 roku, kiedy to grupa młodych entuzjastów zalegalizowała swoją działalność zrzeszając się w ramach Stowarzyszenia Promocji Kultury „Kulturtreger”. Za podstawowy cel działalności wybrano promocję i popularyzację literatury oraz wszelkich wydarzeń kulturalnych zainicjowanych przez ludzi młodych. Wystarczył im rok, by przejść ze słów do czynów. W styczniu 2004 r. Stowarzyszenie

„Kulturtreger” otworzyło pierwszy w Zagrzebiu klub literacki.

Na czym polega nietypowość Booksy?

Po przekroczeniu jej progu wchodzi się do kilku równoległych światów. W dwóch, na pierwszy rzut oka niepozomych, pomieszczeniach zmieściła się księgarnia, czytelnia, galeria, kawiarnia i scena. Dobre książki, dobra muzyka i dobra herbata! (w kraju kawoszy herbatę pija się jako lek na przeziębienie) – już to utwierdziło mnie w przekonaniu, że to punkt dojścia moich poszukiwań. Pozytywnych wrażeń nie przestało przybywać. Gdybym miała do jej odwiedzenia zachęcać turystów to mogłabym tu wymieniać: przyjazny wystrój, przystępne ceny, troska o płuca niepalących, ... tyle, że to wciąż nie objęłoby najważniejszej zalety tego miejsca. Myślę tu o literacko-muzyczno-filmowym programie, który Booksa oferuje swoim gościom, bezpłatnie oczywiście.

Do czego może służyć Booksa?

Gdyby padło pytanie, po co stowarzyszeniu klub, odpowiedź nie byłaby trudna. Stowarzyszenie „Kulturtreger” jasno mówi o tym, że za jego pośrednictwem planuje wpłynąć na większą obecność literatury w społecznej świadomości, uczynić z niej element bardziej widoczny i istotny w rozwoju tolerancji w Chorwacji i nie tylko. A do czego konkretnie służy Booksa? Otóż Booksa konkretnie (według oficjalnego programu klubu) służy do:

1. Promocji i popularyzacji literatury
2. Pobudzania i inicjowania nawyków czytelnich
3. Rozwijania nowych form interakcji pomiędzy literaturą i publicznością
4. Kreowania nowych trendów w percepcji literatury
5. Łączenia literatury z innymi przejawami kultury, między innymi poprzez prowadzenie galerii i działalność muzyczną.

Wymierne korzyści

Stali bywalcy Booksy chwalać sobie wiele rzeczy. Ja wciąż jestem pod dużym wrażeniem świetnego wyboru tytułów oferowanych przez księgarnię, najbardziej lubię półkę Sąsiedzi, na której cierpliwie czekają książki autorów z Bośni i Hercegowiny, Słowenii i Serbii. Spragieni

kontaktów ze sztuką nie rozczarują się odwiedzając Booksę. Wśród wieczorów autorskich nieprzypadkowo dobranych pisarzy, promocji ciekawych czasopism, opowieści podróżników, przeglądów filmowych, wystaw i koncertów nawet najbardziej wymagająca publiczność znajdzie coś dla siebie. Trzeba też zwrócić uwagę na to, że Booksa skupia wokół siebie sporą grupę nietuzinkowych osób (grupę tę nawet da się policzyć, bo bywalcy klubu muszą posiadać kartę członkowską), no i zawsze można w niej znaleźć aktualne wieści o tym, co się dzieje w mieście.

Gdybyście wciąż szukali odpowiedzi sobie na pytanie, czy taki klub to wystarczający powód do tego, by odwiedzić Zagreb, poszukajcie Lokatorów, którzy byli w Booksie.

Dominika Kaniecka

LOKATOROVA mjesta KK Booksa Marićeva 14 d 10000 Zagreb Hrvatska

Netipièna, tako bi se moglo najjednostavnije obilježiti Booksu, kad bismo je uspoređivali s drugim zagrebačkim kafićima. Treba priznati da Zagreb, koliko god privlaèan bio, kad su bircevi u pitanju može razočarati, pogotovo zahtjevnije goste iz Krakova. Ja sam izgubila više od godinu dana na potragu svog mjesta, malo je nedostajalo da se pomirim s èinjenicom da ne mogu imati sve, odnosno da ne mogu imati sve što volim na jednome mjestu. Kafići idealni za jutarnju kavu naveèer

se pretvaraju u zadimljene rupe. Klubovi puni života noću za danjeg svjetla neće nas potaknuti da uđemo unutra. Zgodni interijeri gube bitku s televizorom koji dominira cijelim prostorom, a mjesta koja su uspjela izbjeći taj problem često su ispunjena zvukovima slušajno odabrane radiopostaje. Veliko je bilo moje veselje kad sam u svom kvartu, skoro u vlastitom dvorištu, pronašla mjesto netipično u više pogleda.

Booksa nije pala s neba

Sve je navodno počelo 2003., kad je grupa mladih legalizirala svoju djelatnost i registrirala Udrugu za promicanje kulture „Kulturtreger“. Za glavni cilj svoje djelatnosti odabrali su promociju i popularizaciju književnosti te svih kulturnih događaja koje iniciraju mladi. Nisu trebali puno vremena da sa riječi pređu na djela. U siječnju 2004. udruga „Kulturtreger“ je otvorila prvi pravi književni klub u Zagrebu.

U čemu je netipičnost Bookse?

Kad prođeš njezin prag ulaziš u nekoliko paralelnih svjetova. U dvjema na prvi pogled skromnim prostorijama smještena je knjižara, čitaonica, galerija, kafić i pozornica. Dobre knjige, dobra glazba i dobar čaj! (koji se u zemlji kavopija smatra lijekom za prehladu) – već me je

ovo uvjerilo da sam definitivno završila potragu. Pozitivni dojmovi se nisu prestali nizati... Da mi je nagovarati turistu da dođu u Booksu mogla bih krenuti s nabranjem: fini dizajn, pristupačne cijene, briga za pluća nepušača... samo što ništa od toga ne obuhvaća najveću prednost ovoga mjesta, a to je književno-glazbeno-filmski program, koji Booksa nudi svojim gostima, naravno - besplatno.

Čemu Booksa može služiti?

Nije teško pronaći odgovor na pitanje, čemu udružni klub „Kulturtreger“ jasno definira da preko kluba planira utjecati na veću prisutnost književnosti u društvenoj svijesti, učiniti književnost vidljivom i važnom za razvoj tolerancije u Hrvatskoj i izvan nje. Za što konkretno služi Booksa? Booksa konkretno (prema službenom programu) služi za:

1. Promociju i popularizaciju književnosti
2. Razvoj i poticanje čitateljske navike
3. Razvijanje novih oblika interakcije između književnosti i publike
4. Kreiranje novih trendova u percepciji književnosti
5. Povezivanje književnosti s drugim sferama kulture, među ostalim i kroz galerijsku i glazbenu djelatnost.

Izmjerljive koristi

Stalni posjetitelji Bookse pohvalili bi puno stvari. Ja sam još uvijek pod dojmom izvrsnog izbora naslova u ponudi knjižare, a najviše volim policu Susjedi/Komšije na kojoj strpljivo čekaju knjige autora iz Bosne i Hercegovine, Slovenije i Srbije. Željni kontakta s umjetnošću neće se razočarati dolazeći u Booksu. Čak i najzahtjevnija publika pronaći će nešto za sebe, od brojnih književnih vešeri biranih autora, predstavljanja zanimljivih časopisa, putopisnih sjećanja, filmskih projekcija, do izložaba i koncerata. Treba obratiti pažnju i na činjenicu da se oko Bookse okuplja jedna prilično velika grupa neprosječnih ljudi (tu se grupu može obilježiti čak konkretnom brojkom, jer posjetitelji moraju imati članske iskaznice), a uza sve to u Martičevoj 14d uvijek možete naći aktualne informacije o svemu što se zbiva u gradu. Ako još uvijek niste dobili odgovor na pitanje može li jedan takav klub biti dovoljan razlog za putovanje u Zagreb, konzultirajte se s Lokatorom, koji je Booksu posjetio.

Dominika Kaniecka

Foto: Arhivum KKBooksa 2007

Agnieszka Taborska OKRUSZKI

Post
Roland Topor nie wierzył w pokolenia. Wielkanocne jajeczko przekonało mnie do jego teorii. Poszliśmy na nie po wielu latach nieudanych Sylwestrów w Stanach. Sylwestrów przygotowywanych z nakładem sił i kosztów, pełnych dobrego jedzenia, niezłego alkoholu i muzyki na wszelki wypadek. Trwających krótko i polegających na sączeniu piwa na stojąco. Na postną prywatkę przyszli goście w wieku od dwudziestu do siedemdziesięciu lat. W większości nie znali się między sobą, tyle że każdy miał coś wspólnego z przemysłem filmowym. Ku naszemu zdziwieniu godzinę po przybyciu wszyscy tańczyli, śpiewali, podskakiwali, a nawet pośrodku pokoju formowali stery z leżących chwilowo do ścian, niczym w meczu w rugby. Też to robiliśmy, choć zepsuta za oceanem kondycja nie pozwoliła nam zostać do rana. W trakcie tych harców dowiedziałam się ciekawej rzeczy: na planie największy problem stanowi kruk. Zważywszy na powodzenie filmów o czarownikach, jest jednym z częściej występujących ptaków. Kłopot z krukiem polega na tym, że bez przerwy sra. Dla tego grające z nim aktorki noszą szerokie suknie z epoki. By faldy zakrywały kupy.

Uzależnienie

Z wielkiego repertuaru różnych uzależnień mąż mojej znajomej wybrał „bągel addiction“. Mieszka w Nowym Jorku i co dzień zjada w pracy przynajmniej jeden bajgiel. Amerykańskie bajgile wymyślił ponoć na początku dwudziestego wieku emigrant, piekarz z Krakowa, któremu nieupieczone ciasto przypadkiem wpadło do gotującej wody. Z oszczędności wyłowił je, wypieki i spróbował. Od tego czasu Amerykanie pożerają bajgile obsypane makrem, sezamem, obtoczone w cebuli lub bez żadnej otoczki, by przyjemność skupiła się na przeżuwananiu kleistej mazi. Ich bajgile tak się mają do krakowskich bajgielków, jak atlantyckie mewy do bałtyckich kuzynek: są większe, cięższe, bardziej nabite i kaloryczne. Jednym słowem, uzależnienie od bajgli niesie z sobą niebezpieczeństwo daleko poważniejsze niż słabość do kupowanych na krakowskim dworcu chuderlawych bajgielków. Jakby nie dość tego, bajgli nie spozywa się sauté lecz pod grubą warstwą równie tuczającego serka kremowego. Toteż trudno się dziwić, że moja znajoma tłumaczy uzależnieniem od nich rosnącą wagę męża, stale zwiększanie się rozmiaru noszonych przezeń ubrań, częste zmiany nastrojów oraz skłonność do alkoholu. Jej zdaniem kampania antynikotynowa ma jeden cel: odciągnąć uwagę od prawdziwego zagrożenia.

Foto: Piotr Kalifski, Klub LOKATOR, Kraków 23.04.2007

Ideologicznie niepoprawna

Z Darią Woszek o projekcie DESDEMONA

rozmawia Madzia Podziwiska

Madzia: Moje pierwsze pytanie nie będzie oryginalne, ale to rzecz, która mnie nurtuje – dlaczego wybrałaś tekst o Desdemonie?

Daria Woszek: Mam powiedzieć prawdę? Chciałam zmierzyć się z materia dramatu współczesnego, który polega na budowaniu palimpsestów, nawiązuje do tradycji i różnych wzorców popkultury. To tekst jednego z największych dramaturgów europejskich, który pozwolił mi się zmierzyć z tematem kobiecym, mitem świata kobiet. Przewrotnością tego tekstu jest to, że kobiety same sobie stwarzają więzienie, zamykają w stereotypach. Desdemona jest księżniczką, Bianka – świętą kurwą a Emilia prorodziną, świętobliwą kobietą. Te trzy kobiety jednocześnie bawią się formą, w której istnieją i pokazują, jak ona je więzi.

M: Czyli jednak kobiety???

D.W.: (Śmiech) No tak... Jestem kobietą, więc mogę o tym jaśniej opowiadać. Bo przecież to nie patriarchy, ale nasze wnętrza zamyka nas same w stereotypach, same wybieramy sobie role.

M: Mnie najbardziej zafascynowała rola Emilii...

D.W.: Ona jest główną postacią... to jakby Lady Makbet – niby świętobliwa, ale kryje się w niej duży potencjał zła. Podczas szczerej rozmowy z Desdemoną okazuje się jednak być dobrym człowiekiem, dobra osobą, paradoksalnie najlepszą z całej trójki...

M: Bo też „Desdemona” to taki dramat paradoksów...

D.W.: Cieszę się, że to zauważyłaś. Połowa widowni chyba zbyt poważnie podeszła do tej sztuki, dowiedziałam się, że robię „brudny teatr”...

M: Co to znaczy „brudny teatr”?

D.W.: Rozumiem, że jako reżyser jestem „ideologicz-

nie niepoprawna”, ale muszę przyzna, że to określenie jest dla mnie zagadką.

M.: Przyznaj się, kiedy przyszedł Ci do głowy pomysł na wystawienie „Desdemony”?

D.W.: To jest związane z zajęciami profesor Sugiera odczytującymi Szekspira. Szukaliśmy na nich różnych tekstów. Profesor Sugiera jest specjalistą w dziedzinie dramatu współczesnego – uczy, jak nad nim pracować, nie burząc jego struktury, formy otwartej. Ten dramat jest poszarpany, migawkowy, często jest popkulturowym odczytaniem sztuki, ale przecież nie jest pisany przez idiotów. Trzeba się przez wszystko przebić, odnaleźć tajemnice tekstu.

M: Co jest tajemnicą w „Desdemonie”?

D.W.: Dla mnie najważniejsze jest to, że bohaterkom udaje się wyjść poza formę, którą sobie przyjęły. Okazuje się to, oczywiście, o minutę za późno... To sztuka uniwersalna, o wolności człowieka.

M.: O wolności człowieka, czy wolności kobiety?

D.W.: Dla mnie wątek feministyczny nie jest najważniejszy. Chciałam przepisać Szekspira, ale nie miałam zamiaru pisać manifestu. To była zabawa mitem szekspirowskim, mitem kobiecym, gatunkami dramatycznymi...

M.: Dlatego scenografię stanowią trzy karty do gry? Czyim pomysłem była tak wymyślona przestrzeń?

D.W.: To pomysł Joanny Piestrzyńskiej. Ona tak wymyśliła scenografię, aby pokazać zabawę formalną, a nie „rodzajówkę” (bo w ten sposób zazwyczaj ludzie odbierają dramat współczesny).

M.: Ale „Desdemona” to nie tylko spektakl, prawda?

D.W.: Równolegle w „Lokatorze” prowadzone były warsztaty dramatyczne, rozmowa, opowiadanie o przepisywaniu Szekspira. W Polsce to nadal temat nie za dobrze zbadany. Poza tym były wystawy fotograficzne, imprezy klubowe, etudy operatorskie. Chcieliśmy tym projektem poruszyć wszystkie sfery życia kulturalnego w Krakowie. Pokazać, że sztuka, teatr jest żywą materią, a nie reliktem. Że nie trzeba pokazywać golizny na scenie albo wplatać wątki, które na siłę mają przykuć uwagę widza.

M.: Udało się?

D.W.: Myślę, że się udało. Ale to dopiero pierwszy projekt.

M.: W ile osób go zrealizowaliście?

D.W.: Trzy aktorki, reżyser, producent, scenograf... Może będzie 10 osób.

M.: Czyli... jednak da się?

D.W.: Oczywiście, że się da i myślę, że nawet na przyzwyczajonym poziomie. Zwłaszcza, że postawiliśmy spektakl w miesiąc (śmieje się).

M.: Jak wyglądają dalsze losy „Desdemony”?

D.W.: Na pewno wystawimy ją w Katowicach na Starym Dworcu. O innych sprawach wolę jeszcze teraz nie mówić. Poza tym powołuję do życia moją fundację i będę działała na zasadzie takich jak „Desdemona” projektów. Myślę, żeby zająć się w następnej kolejności Wyspiańskim...

M.: Jeszcze w tym roku?

D.W.: Postaram się tak.

M.: Trzymam zatem kciuki!

Achim Weinberg TRANSFORMACJE Fotografie

Działalność artystyczna Achima Weinberga skupia się na dwóch obszarach sztuki. Są to obiekty i formy przestrzenne, wykonywane z różnych materiałów takich jak: silikon, pleksi, tworzywa sztuczne czy szkło oraz fotografie. Jednak obie dziedziny twórczości są ze sobą ściśle powiązane, ponieważ tematem prac fotograficznych artysty także są obiekty. Z przedmiotów codziennego użytku, w tym przypadku z patyczków kosmetycznych, konstruuje Achim Weinberg modele, które na zdjęciach – w zależności od wyobraźni widza – można interpretować na wiele sposobów. Niektóre z nich podpowiada sam autor poprzez tytuły swoich prac: Żar, Kwiaty, Spoiwo. Wykorzystane przy budowie wspomnianych modeli patyczki kosmetyczne poddaje artysta różnym zabiegom. Zespolone w rozmaity sposób, w mniejsze lub większe obiekty, są następnie farbowane za pomocą różnych technik: niektóre są tylko oprószone kolorowym pigmentem, inne autor zanurza w farbie lub tylko je nią zwilża.

Powstałe w ten sposób formy Weinberg fotografuje z bardzo bliskiej perspektywy, ukazując je – dosłownie – w zupełnie innym świetle. Dzięki temu zabiegowi ostateczny wydzźwięk zdjęć jest ambiwalentny. Wata jako główny materiał, z którego wykonane są obiekty, traci swój charakter: lekkość, miękkość, czystość, ulotność. Farba zmienia nie tylko kolor, ale przede wszystkim sprawia, że ten sam materiał – często na pierwszy rzut oka trudny do rozpoznania – w naszych oczach zyskuje inne właściwości. Tak więc nie bez powodu wystawa Achima Weinberga nosi tytuł Transformacje.

Zarówno w przypadku obiektów, jak i fotografii główną zasadą, którą stara się wyznawać artysta jest wieloznaczność jako sposób obserwacji. Ta wieloznaczność powoduje, że nasze postrzeganie zarówno rzeczywistości jak i sztuki nie jest statyczne. Zawsze wytwarza się pewna indywidualna relacja pomiędzy poszczególnymi elementami, formami i kolorami a naszym emocjonalnym odbiorem. Stosunek podmiotu do przedmiotu wyraża się w zasadzie, którą kiedyś sformułował w swoich Maksymach i refleksjach J.W.Goethe: „Wszystko co jest w podmiocie, jest w przedmiocie i jeszcze więcej. Wszystko co jest w przedmiocie jest podmiocie i jeszcze więcej”.

Dlaczego miód? Dlaczego światło? Dlaczego fotografia?

Ponieważ prace te powstały tak niedawno, sam nie bardzo umiem odpowiedzieć na te pytania. Każda nowa praca przybliża mnie do tego kroku kroku. Każda nowa praca jest właściwie odpowiedzią.

Światło

Wychodząc od malarstwa, światło jest ciągle tym elementem, który zwraca i przyciąga moją uwagę. Chciałbym uchwycić i przekazać światło. Światło jest życiem.

Miód

Wychodząc od obiektu, od prac plastycznych, obcowanie z materiałem i jego tematyzowanie jest dla mnie rzeczą najistotniejszą. Miód jest obecnie moim materiałem. Jest ciekły. Jest stały. Jest klarowny. Pachnie. Ma smugi, pęcherze, głębie, transparentność. Podlega ciągłym zmianom. I jeszcze ten kolor. Miód ma osobowość. Żyje.

Fotografia

Umożliwia mi bycie wolnym. Umożliwia mi uwzględnianie w mojej pracy wielu różnych aspektów: przekształcanie obiektów w obrazy – umieszczanie czegoś poza czasem – promieniujące światło – umieszczanie czegoś w innym czasie – delikatne niuanse barw – zatrzymanie czasu w danym momencie – robienie rzeczy, których normalnie nie robię – eksperymentowanie – życie.

Achim Weinberg, Kwiecień 2007

Achim Weinberg - urodził się w 1969 roku w Roth w Niemczech. W latach 1991 – 1998 studiował w Akademii Sztuk Pięknych w Norymberdze w klasie prof. Christine Colditz. Ukończył również studia podyplomowe na wydziale Sztuka w Przestrzeni Publicznej u prof. J.P. Hölzinger. W 1996 roku otrzymał nagrodę przyznaną przez regionalną gazetę norymberską Nürnberger Nachrichten. W 1997 roku uhonorowany został 3. nagrodą w konkursie sztuki DATEV- Kunstwettbewerb, a w 2001 roku po raz kolejny przyznano mu nagrodę Nürnberger Nachrichten. W roku 2006 rozpoczął pracę wykładowcy w Akademii Sztuk Pięknych w Norymberdze, gdzie prowadzi zajęcia z fotografii i projektowania przestrzennego.

Wybrane wystawy:

Wystawy indywidualne:

- 2000 - obiekty, Galeria Kreis w Germanisches Nationalmuseum Norymberga - obiekty z tworzywa sztucznego,
- Galeria Hornung, Höchststadt - obiekty, Sztuka w biurze, firma Schindler, Stuttgart
- 2006 - Transformacje, Galerie mit der blauen Tür, Norymberga

Wystawy grupowe:

- 1996 - Wielka Wystawa Sztuki, Haus der Kunst, Monachium
- Wystawa specjalna, Nagroda Nürnberger Nachrichten, Germanisches Nationalmuseum, Norymberga
- 1999 - Wielka Wystawa Sztuki, Haus der Kunst, Monachium
- 2000 - wystawa grupy artystycznej Der Kreis, Kunsthaus, Norymberga
- 2001 - Wystawa specjalna: Nagroda Nürnberger Nachrichten, Kunsthaus, Norymberga
- Wystawa Norymberga w Palermo, Centro culturale d'arte contemporaneo, Palermo
- 2002 - Wystawa Stand der Dinge 1, Galeria Kreis, Norymberga
- 2005 - Wystawa rund, Galeria Kreis w Germanisches Nationalmuseum Norymberga

Galeria Książki klubu LOKATOR maj 2007

Hugleikur Dagsson

born October 5, 1977 is an Icelandic artist. He was a film critic in a popular Icelandic radio program on radio channel Radíó X and hosted another program called Hugleikur on the same channel. Dagsson is known for all kinds of visual art and video works. He is most famous for his extremely satirical comics filled with black humor, which have been published in books and in the Iceland The Reykjavik Grapevine Magazine. Dagsson has written two stage plays. The first *Fordist okkur* (Avoid us) is based on one of his books. It's a story about three dysfunctional families. The second, *Leg* (Uterus) is a musical about teenage pregnancy in the near future of Iceland. Both plays got raving reviews and Dagsson got „the playwright of the year” award for *Fordist okkur*. In 2006 Penguin books published *Should you be laughing at this*, which is a collection of cartoons previously published as *Fordist okkur* (Avoid us) by JPV books in Iceland.

atelier design
ul. Dajwór 14, 31-052 Kraków
tel. (12) 421 43 92, fax: 421 90 06, tel. kom. 501 41 84 94
e-mail: biuro@atelier.info.pl
www.atelier.info.pl

atelier design

LOBS Rysunki, Barowe
Adama Wiedemanna
budzi emocje

Jan Gondowicz, II seminarium patafizyczne, 24 marca 2007

Arbitralne Archiwum Absurdu

Foto: Piotr Kaliński, Klub LOKATOR, Kraków 24 marca 2007

Zacząć trzeba od założenia bliskiego absurdu: że myślenie może być zajmujące nawet w sobotę wieczór. Nie jest to pogląd rozpowszechniony, ale, jak państwo wiecie, 'Patafizyka, którą się tu zajmujemy, stanowi teorię wyjątków. Więc jako szczególne przybliżenie w ramach tej teorii przyznam, że na mnie osobiście myślenie działa jak aforyzjak. W przekładzie z refleksji na działanie ująć to można w słowach: „Czym są odmienne stany świadomości wobec świadomości w stanie odmiennym!”. Niech więc przyświeca nam dziś to hasło. Od założenia absurdu zacząłem nie przypadkiem, bo dzisiejszy temat to absurd. Jak wiecie z poprzedniego seminarium, stanowi on przejaw, dowód i narzędzie 'Patafizyki. I stąd trzeba być patafizykiem, by pojąć, czym jest absurd. Bo żeby nauczyć się go dostrzegać, należy go sobie przyswoić. Wbrew pozorom, tylko myślenie absurdu odslania absurd. Weźmy na przykład pytanie, które zadał kiedyś – nie podając odpowiedzi – genetyk Richard Dawkins. Brzmi ono: „Dlaczego jednorożce są w środku puste?”. Oczywiście istnieje odpowiedź, może nawet niejedna, ale tylko dla tych, którzy poznali arkana logiki absurdu. Pozostawiam państwu czas do namysłu nad tym pytaniem do końca spotkania: zobaczmy, co się udało osiągnąć. Na czym polega myślenie absurdu? Podsunę przykład prosty jak obręcz. Wyobraźcie sobie zwykły guzik. Ale nie całkiem zwykły, tylko taki, który ma trzy dziurki. Raz, dwa, trzy, proszę puścić w ruch wyobraźnię. Widzicie go już? Wygląda niewinnie, a jego absurdu charakter odslania się, kiedy spróbujecie go przyszyć. Co nie znaczy, że nie da się go przyszyć. Da się, ale jakoś inaczej. Jakby nie do końca. Nie przypadkiem

brak na to dobrego słowa. Otóż próba przyszywania patafizycznego guzika jest niczym innym, jak przekładem logiki absurdu na – polecam się paniom – kraiectwo. Guzika tego nie można przyszyć w zwykłym sensie tego słowa, bo zawiera on w sobie patafizyczny aspekt nieskończoności – ten, który znacie już z poprzedniego spotkania.

Jak z tego wynika, absurd patafizyków różni się od pojęcia absurdu, jakim się operuje w naukach o literaturze czy w filozofii egzystencjalnej. Zaryzykować można nawet jego niestychność z filozoficznym odczuciem bezsensu życia lub dramaturgią teatru absurdu, czyli kręgiem, jaki zatacza akcja wokół umysłowej pustki, żeby końcem uwięzić w początku. Chodzi o absurd wylaniający się wprost z fizycznej natury rzeczywistości. Gdyby rzeczywistość dała się wprawić w mowę, przemówiłaby językiem absurdu. I do tego właśnie zmierza 'Patafizyka. A więc fizyczna absurdalność tego, co nas otacza, ma też swój wymiar lingwistyczny. Wymaga on, ma się rozumieć, stosownej aparatury pojęciowej. Jako że póki się nie wymyśli pojęcia, w ogóle nie ma się pojęcia, o czym mówić. Myślimy bowiem pojęciami, a na wyższym szczeblu – przeciw pojęciom. Mówię: „na wyższym szczeblu”, bo myślenie, kiedy już raz się zacznie, ma swoją własną dynamikę, która zmierza do tego, żeby wymyślić coś, czego jeszcze nie było. Chociaż mam wrażenie, że taka praktyka myślenia uchylała się tylko w 'Patafizyce.

Dla demonstracji patafizycznego podejścia do absurdu przeniosę się na teren historii literatury. Otóż wiecie państwo, że był taki pisarz G.K. Chesterton, i że pisał nowele kryminalne, gdzie detektywem był ksiądz, oj-

ciec Brown. Jedno z tych opowiadań zwie się „Fortuna Darnawayów” i tajemnica zbrodni zostaje tam wyjaśniona dzięki temu, że ojciec Brown rozpoznął tajemne drzwi, których nikt przed nim się nie domyślał. Przejście to maskowała bowiem biblioteka pełna książek. Ojciec Brown odkrył ich szczególny charakter, bo przeczytał tytuły na grzbietach. Wszystko to były tytuły – jest ich cała lista – odnoszące się do rzeczy niemożliwych, jak „Zmije w Irlandii”, których, jak wiadomo, nie ma, albo „Religia Fryderyka Wielkiego”, której tenże, jak wiadomo, nie uznawał, albo biografia papieża Joanny, której też, dla prawowiernego katolika przynajmniej, nigdy nie było. Toteż ojciec Brown domyśla się, że książki, traktujące o realności negatywnej, mogą nie być wcale książkami, a jak z tego wynika, stać na półkach, które wcale nie są półkami, tylko czymś innym. Jego geniusz sprawił, że dopatrzył się w tym procesie myślowym drzwi, bo czysta negatywność mogłaby być wszystkim. Jest z tym tak, jak ze znanym twierdzeniem: „Obecny król Francji jest łysy”: obecny król Francji może być i włocho, i wąsaty, i jakkolwiek, bo go nie ma. Zróbmy krok dalej. Jeśli przypomniecie sobie „Wahadło Foucaulta” Umberta Eco, to w pewnym dość szmeranym wydawnictwie bohaterowie wymyślają tam sobie dla rozrywki cały szereg niemożliwych dyscyplin naukowych, z czego wylania się pomysł, by założyć tajne towarzystwo, demonstracyjnie rozgłaszające na cały świat, że go nie ma. Te powołane dla zabawy dyscypliny to na przykład hipika aztecka, urbanistyka cygańska, historia rolnictwa antarktycznego, współczesna literatura sumeryjska, fonetyka filmu niemiego, dialektyka tautologiczna, psychologia tłumy na Saharze, instytucje

środkowy krąg skokowo się zmniejsza, przechodząc w wyrostek głowowy i nagle na powierzchni widzimy tylko rzutowany listek. Tylko listek, bo – jak wiadomo – pojedyncze ucho Ubu, które się mieści u niego na czubku głowy, ma kształt listka. A że wymiar wyższy zawsze obejmuje niższy, więc ilekroć będą państwo przechodzić, zwłaszcza jesienią, przez jakieś miejsca, gdzie jest dużo liści, proszę pamiętać, że któryś z tych liści może nie być zwykłym liściem, ale uchem Ojca Ubu w chwili jego ostatecznego znikania albo wylania się na naszą płaszczyznę. Ale że jesteśmy jednak trójniakami, zwykle widzimy jednak Ubu w naszej trójniaczej perspektywie jako kogoś na kształt zjawy. Jak więc odróżnić przybyszów z czwórki? Z taką intencją obserwowali nasze trzy wymiary futuryści czy Duchamp, próbując uchwycić ruch, a Picasso – obrót fazowy przedmiotu w przestrzeni. Jeszcze chytrzej poczynał sobie Malewicz. W jego zamiśle ulokowany na płaszczyźnie obraz przedmiot miał demonstrować otaczającą go przestrzeń. Malewiczowski suprematyzm polegał na tym, żeby rozpiąć czy napiąć przestrzeń wokół przedmiotu, który przez to wyznacza jej geometrię. A deformacja tej przestrzeni daje pojęć zmienność przedmiotu, jego ruch w czasie. Inaczej mówiąc, Malewicz wytworzył konwencję, dzięki której można było na płaszczyźnie dwuwymiarowej odzwierciedlać to, co pozostawia obiekt czterowymiarowy w przestrzeni trójwymiarowej. Proste, nie? Iluzoryczna trójwymiarowość to tylko rzut wyższego wymiaru. W bryłach Malewicza dopatrzeć się więc można cieni czterowymiarowego naddrwala, nadsamolotu, nadkrzesła, nadkrowy i nadfumanki.

Krótko mówiąc, cały ten zbiorowy eksperyment malarski prowadził do pewnego patafizycznego wniosku. Podsuwa on, że odbiera się rzeczywistość zawsze w geometrii o stopień niższej od tej, w jakiej żyjemy. Dla płaszczaków, patrzących z boku, inne płaszczaki to linie. My, jako trójniacy, odbieramy widoki dwuwymiarowe. Nie myślimy, że jak jesteśmy trójwymiarowi, to odbieramy świat trójwymiarowo. Perspektywa czy inne sposoby uzmysłowienia sobie przestrzenności, to tylko konwencja. I w życiu, i w sztuce człowiek musi się jej nauczyć. Dla czterowymiarowców natomiast świat jest trójwymiarowy bezpośrednio – tak, jak tego nigdy nie zobaczymy – ale równie, jak dla nas uproszczony. W pocie czoła rekonstruują sobie jego realny na ich poziomie wygląd. Brzmi to absurdalnie, ale właśnie dlatego się tym zajmujemy. Nas widzą jak na dłoni, ale ich własna wymiarowość jest dla nich spłaszczona. Jak my musimy rysować w pewien specjalny sposób, żeby sugerować głębię, tak oni muszą robić instalacje w pewien specjalny sposób, żeby uświadomić sobie czas.

Z naszego punktu widzenia obecność obiektów nadwymiarowych daje się rozpoznać jako przelotne fenomeny czy zakłócenia, które zdają się przestrzenne, ale niematerialne i przenikają nasz świat, nie wywierając na niego wpływu. Jest ich wokół nas pełno w postaci doniesień o UFO, rozmaitych astralach czy innych materializacjach spirytystycznych, albo na przykład kręgach w zbożu. Nie przesądzam o ich naturze. Mówię tylko, że większość z nich daje się zinterpretować jako ślad bryły czterowymiarowej, która rzutowała na naszą rzeczywistość trójwymiarową cień. A ponieważ mowa

o fenomenach w czasie, mamy do czynienia zawsze z przenikaniem. Nadbryła, przenikająca przez powierzchnię wodną, pozostawiałyby tylko kręgi na wodzie i nic więcej. I rzeczywiście zdarza się, że bez żadnego widocznego powodu powstają takie kręgi na wodzie, po czym znikają. Calkiem, jakby przez taflę wody przeniknęło coś niewidzialnego. Jasne, że czymś takim interesować się musi teoria wyjątków, podobnie jak widmami, widzeniami świętych Pańskich i objawieniami samotnym pasterczkom Najświętszej Pani. Z tego powodu wydaje się czasem, że 'Patafizyka ciąży do magii, parapsychologii lub etnografii fenomenów religijnych. A w istocie zawsze chodzi o zjawiska, które wykazują niejako hologramowy, niedotykalny charakter, co zdradza ich czwórwymiarową naturę.

Kiedy jednak zaczyna się zbierać i porównywać cechy wspólne tych zjawisk, trzeba sobie przypomnieć, że, jak wiemy, 'Patafizyka zgłębia prawa dotyczące wyjątków. Już pozorna niematerialność informuje o charakterze tych praw, ale 'Patafizyka zrobiła krok dalej. Ustaliła mianowicie, że projekcje obiektów czwórwymiarowych w rzeczywistości trójwymiarowej tym się różnią od przedmiotów naturalnie trójwymiarowych, że odznaczają się przeciwną symetrią. Zauważył to już Kant, który długo zastanawia się w „Krytyce władzy sądu” jak to jest, że jego prawa ręka, widziana w lustrze (nb. Kant chyba rzadko oglądał się w lustrze, bo naprawdę nie było co oglądać) to niby jego ręka, bo odbicie porusza palcami tak samo, jak oryginał, ale przecież nie jest to jego prawa ręka, tylko właśnie lewa – i na odwrót. Co podsumował w zdaniu, że odbicie w lustrze cechuje symetria lustrzana. Wyjaśnienie ściśle takie samo, jak w Molierowskim „Chorym w urojeńniu”, gdzie dowiadujemy się, że opium usypia, bo ma właściwości usypiające. Nic nie wiemy, dlaczego optyka robi nam taki numer. To jedna z autentycznych tajemnic świata, na dodatek codziennie spotykana. Sporo stron zapisał na jej temat Stefan Themerson i też nie doszedł do żadnych wniosków. Niezależnie od tego, czy kwestia ma walor mistyczny, ująć ją można w terminologii patafizycznej: to, co dzieje się w dwóch wymiarach, jest geometrią, to co się dzieje w trzech, jest stereometrią, a to co się dzieje w czterech wymiarach, gdzie egzystują hiperbryły, to niejako metafizyka geometrii. Natomiast pięć wymiarów i więcej to już natomiast patafizyka geometrii. W obliczu takowej muszę jednak poszerzyć nasze horyzonty.

A zatem założyciel 'Patafizyki, doktor Faustroll, przybysz z wyższej geometrii, objawia się w naszym świecie tak, jak zostało to wyżej opisane. Jest też oczywiście fizycznie nietykalny, nic mu nie można zrobić, nie można go pokonać ani zniweczyć. Gdy otworzyć naszą księgę wtajemniczeń, „Czyny i myśli doktora Faustrolla”, opisy jego poruszania się sprawiają wrażenie kompletnie absurdalne. Oto scena, gdy siatkowa łódź Faustrolla wyrusza na nieistniejące fale suchego paryskiego morza, a ruch obserwujemy z jej wnętrza: „...Wpełzaliśmy w głąb ludzkiego tłumu niby w gęstą mgłę, a świadectwem akustycznym naszego ruchu był rwaetes dartych jedwabii. Prócz oddalonych, które podążały za nami, i bliskich, które nas mijaly, dawał się dostrzec trzeci rodzaj form pionowych, bardziej zastygłych (...), tak więc ujrzałem byty, odslaniające się niczym w jaskini platońskiej, wspan, objaśniane kolejno dzięki poucze-

niom Faustrolla, doktora i szypra nawy”. Tak właśnie wygląda świat trójwymiarowych cieni z perspektywy czterowymiarowej. Można je dostrzec tylko w ruchu, który rzecz jasna jest względny i objawia się wspan, bo obserwator, jako wioślarz, siedzi tyłem do kierunku ruchu. Dlatego obok przechodniów – bo to przecież ulica – którzy idą naprzeciw łodzi Faustrolla oraz w tym samym kierunku, co ona, obserwator widzi też postacie nieruchome – a są to pracownicy pogotowia seksualnego, stojące na posterunkach pod swymi latarniami i u wylotu bram. Łódź przenika przez ciała i przedmioty: rozpruwa damskie suknie dziobem, a zaszywa je rufą.

Kiedy w dwa lata po „Faustrollu” Jarry ogłosił swoją teorię przenikania czasu, rozwinął te właśnie efekty relatywistyczne. Gdy zwiedzanie Czasu oznacza zniechęcenie podróżnika w punkcie stycznym do wirującego koła Czasu. Z punktu widzenia Bezczasu fenomeny przestrzenne są niematerialne; Machina przenika je bez oporu, eksplorator zaś postrzega je jako półprzejrzyste. W przeciwieństwie do nas, porywanych ruchem Czasu, eksplorator Czasu w wnętrza maszyny zawieszony jest poza nim. A zatem, jeśli za zmienną uznamy Czas, to dzięki Machinie Czasu trafić możemy, z pewnym wysiłkiem umysłowym, do Przestrzeni absolutnej, gdy zaś przyjmujemy założenie odwrotne, wtedy relatywizacji ulega Przestrzeń, a eksplorator zastęga w absolutnym Czasie, czyli Bezczasie. Dodać należy, iż szczególnie adynamiczna postać Trwania pozwala dokonać pełnego okrążenia opisanego na wstępie koła czasu i poprzez całą potencjalną przyszłość doścignąć się w chwili obecnej, pokonawszy zdublowaną przeszłość, od tyłu.

Takim pojazdem, który wyluskuje nas z *continuum* wszelkich rozstrzygnięć rzeczywistych, współmiernych równości i nieodmiennych cech jest także sama 'Patafizyka jako machina logiczna czy paralogiczna. Stanowi odwrotność maszyny logicznej Rajmunda Lullusa, której celem była przecież definicja absolutu. Machina logiczna Lullusa pozwalała snuć hipotezy o Bogu, nie popadając w herezję. Machina logiczna, jaką jest 'Patafizyka, pozwala wysnuwać wnioski bez popadania w ortodoksję. Jest niby busola, wskazująca idealnie w bok, dzięki czemu wszystkie nasze twierdzenia będą niezawodnie heretyckie. Przypomina więc bardziej inną złożoną maszynę, jaką w trzeciej księdze swych przygód opisuje kapitan Guliwer. Machina logiczna Akademii Lagadyjskiej wyzwała, jak wypada mniemać, Bzdurę, będącą najpierwotniejszą z form energii, ale to będzie stanowić temat następnego spotkania.

O maszynach można tu mówić na tej zasadzie, na jakiej Gilles Deleuze mówi o maszynach dialogowych. Sensem przepuszczania wypowiedzi językowej przez maszynę jest, jak wiadomo, jej deszyfracja. Otóż deszyfracja patafizyczna pozwala zawsze ujawnić zawarte potencjalnie w wypowiedzi mechanizmy dewiacyjne. Wdając się w dialog z logiką, machina patafizyczna produkuje kontrlogikę. Myśl logiczna, wpuszczona w patafizyczną maszynę, dokonuje autodestrukcji.

Różnica między mechanizmem *sensu stricto* a mechanizmem językowym polega na tym, że pierwszy przenosi i potęguje siły, drugi zaś – sensory. *Perpetuum mobile*, gdyby mogło istnieć, transportowałoby energię w obiegu zamkniętym. Prawa mechaniki mowy funkcjo-

nią przeciwnie: każdy zespół twierdzeń, odpowiednio rozwijanych, zmierza do punktu wyjścia. Toteż 'Patafizyka prowadzi triumfalnie do takiego spotęgowania nonsensu, aby niczym nie różnił się od prawdy.

Jak państwo widzicie, doszliśmy wreszcie do istoty związków pomiędzy percepcją przestrzeni w różnych wymiarach a naturą myślenia. Jak właśnie sobie ustaliliśmy, w oczach patafizyków najważniejszą wartością, jaką przynosi penetracja czwartego wymiaru, jest to, że w rzeczywistości czterowymiarowej można dopasować do siebie te dwie niesprowadzalne sfery: symetrię oryginału i jego odbicia w lustrze. Inaczej mówiąc, w czwartym wymiarze można rękawiczkę z lewej ręki założyć na prawą rękę i odwrotnie. Albo – czego już nie zobaczymy w rzeczywistym lustrze – stwarzać figury, gdzie góra jest dołem lub odwrotnie, wedle uznania. Można wykreować ciała, w których powierzchnia nie da się odróżnić od wnętrza. Proszę to sobie wyobrazić, dają na to raz, dwa, trzy sekundy. W pojęciach topologii dokonuje się to dzięki obrotowi w przestrzeni imaginacyjnej. A w pojęciach 'Patafizyki możliwość takiego obrotu dowodzi istnienia przestrzeni imaginacyjnej.

W tej właśnie przestrzeni zonglować można nie tylko metryką przestrzeni, ale i sensem. W istocie jeszcze lepiej niż wyobrażenia przestrzenne dają się w przestrzeni imaginacyjnej obracać słowa. Jeszcze raz proszę się na moment eksperymentalnie splaszyc i okiem płaszczaka spojrzeć na okrąg. Widzicie jeno – podkreślam, że „jeno” – linię. Domyślcie się, że to jest koło i że ma, powiedzmy, środek, ale zobaczyć go nie możecie. A ci trojacy przenoszą się duchem w trzeci wymiar i hyc! – widzą środek koła bez żadnego wysiłku i zasługi. Ale znowuż trojacy patrzą baranim wzrokiem na kulę, a widzą tylko koło i mogą się ledwie domyślać, że to jednak kula, i że ma środek, ale za nic go nie zobaczą. Tylko ci dranie czworacy dają susa w czwarty wymiar i widzą środek kuli jak nic. Mniej więcej tak samo jest ze słowami. Procedura obrotu imaginacyjnego pozwala im zajrzeć do środka. I mamy możliwość rozumieć je tak, jak używają ich czwórwymiarowcy. I to jest patafizyczne podejście do słowa. Tak właśnie patafizycy eksploatują absurd.

Najprostsze obroty, które wszyscy znają, a niektórzy praktykują, to palindromy, których część należy wręcz do dziejów kultury, jak „Roma – Amor” czy „Times – Semit”, albo awansowały na tytuły, jak „Sopot – topos”. Ujawniają czasem sekretne związki, jak „Remus – Sumer”, „Zeus – Suez”, „Seul – lues” czy „karabela – ale barak”, lub atakują tajemniczym dopowiedzeniem, jak „Ukrywana – a na wyrku”, „pokaz – zakop”, „laptop – podpal”, „nadmetraż – żartem dan”, „umór – rumu”, a posiadacze niektórych imion mogą mieć za złe, że objawiają: „Tomasz – szamot” czy „Igor – rogi”. Osobiście bardziej od sławetnej kobyły, co ma mały bok, wolę stwierdzenie: „A tu mamy złoto – oto lzy mamuta”. Inny znany rodzaj obrotów to metamorfoza anagramatyczna, czyli metaformoza, z reguły przybliżona, z takimi efektami, jak „banan – nabab”, „bizon – zombi”, „kynolog – golony”. Osobiście bardzo się kiedyś ucieszyłem, kiedy w obrocie Edgar Allan Poe ujawnił mi się jako „legalna torpeda”. A stąd już krok do najbardziej znanej gry, czyli półsłówki: „do stóp”, „urząd nieczynny”, „mała piła”, „kot Luśki”, „żart na stonkę”,

Foto: Piotr Malirski, Klub LOKATOR, Kraków 24 marca 2007

„palić windę” ... Dalej zamilczę.

Podsumowując, obrót w przestrzeni imaginacyjnej pozwala zamienić jak te dwie wspomniane rękawiczki treść z formą, a przy tym skrajnie odległe pojęcia. Rzecz jasna, ta metoda należy do wspomnianego repertuaru skojarzeń niewłaściwych, perfidnych i paralogizmów, mających na celu przechytrzenie demona Kartezjusza, co w efekcie otwiera nowy zakres rzeczywistości.

Wobec czego muszę państwa raz jeszcze prosić o wysiłek umysłowy, bo w tym punkcie przedstawić wypada pewną zastanawiającą analogię fizyki i lingwistyki. To ostatni dziś przykład gramatyki absurdu. Wywieść ją można z kanonicznych tekstów o Ubu Królu, a zwłaszcza jednego, należącego do poświęconych mu przez Jarry'ego almanachów. Mianowicie fragment, noszący tytuł „Święto ruchomobilne”, kończy scena, w której Ubu ma własnymi słowami nazwać widocznych w oddali równo 136 ówczesnych paryskich celebrities. I charakteryzuje ich w specyficznej manierze czasownikowej, która sprawiła, że po latach André Breton nazwał samego Jarry'ego „tym, co rewolwuje” – mam nadzieję, że wiecie dlaczego. Wychodząc z tego założenia postawiłem kiedyś tezę, że każdy rzeczownik czy przymiotnik jest formą czasownika, a przekształcanie ich w formę czasownikową ujawnia ukryty w nich potencjał aktywności lub inaczej – energetyczny. A ponieważ energia jest pierwotna wobec materii, rzeczowniki i przymiotniki wywodzą się z czasowników. Ilość stosownych świadectw jest bezgraniczna, i na przykład słowo „bagaż” pochodzi od *bagać*, „bęcwiał” od *bęcwać*, „duby” od *dubać*, „diuk” od *diukać*, „gigant” od *gigać*, „korsarz” od *korsać*, „liga” od *ligać*, „łajdak” od *łajdać*, „opieka” od *opiekać*, „owszem” od *owszyć*, „pała” od *pałać*, „dżuma” od *dżumać*, „raj” od *raić*, „szalet” od *szaleć*, „szatan” od *szatać*, „wnyk” od *wnyceć*, „zegar” od *zegać*, „zupa” od *zupać*, „dym” od *dymać* i tak dalej. Okazało się, że jest to koncepcja obecna już w pismach warszawskiego matematyka Marka Zawadowskiego, tylko tam, gdzie ja wywodziłem „lichu” od *lichać*, on wywodził „Michał” od *mi-chać*:

ja micham
ty michasz
on micha
my michamy
wy michacie
oni michają.

Czas przeszły: michałem, czas przyszły: będę michał, imiesłowy: michający, michany.

Inny przykład to słowo „chyba”: chybam, chybasz, chyba, chybam, chybacie, chybią. Jeszcze inny – „kluska”: kluskam, kluskasz, kluska, kluskamy, kluskacie, kluszczą. Słowo, dajmy na to, „chuć”, odmienia się tak samo jak „kuć”. Kto powie, jak wygląda forma 2. os. lp. trybu rozkazującego? Myślę, iż rzecz jest udowodniona.

Idea ta stanowi dowód tezy drugiej, dzięki której ta światła myśl zasługuje na miano teorii relatywistycznej zależności lingwistycznej. Skoro bowiem dla ścisłego umysłu czasowniki odpowiadają w swej istocie energii zawartej w czynach, wyrażających ich treść, to rzeczowniki i inne części mowy stanowią odpowiedniki masy. Stąd krótkie i węzłowate równanie, wyrażające zależność:

$$E = \sqrt{c} m$$

gdzie E = energia, m = masa, c = światła myśl.

Z czego wynika, że mamy przed sobą patafizyczny równoważnik znanego równania Einsteina $E = mc^2$. Pozwala mi to na wniosek, że z rzeczownika zrobić można czasownik, wyciągając zeń bądź krzesząc pierwiastek światłej myśli. I tym właśnie zajmuje się 'Patafizyka. Istotą bliższej analogii, która zachodzi między równaniem Einsteina w fizyce a lingwistycznym w 'Patafizyce, wyraża natomiast lemat Zawadowskiego: otóż równania Einsteina, zasadniczo rzecz biorąc, nikt nie kwestionuje, choć intuicje, jakie stanowią jego podstawę, są nadzwyczaj trudne i mgliste. Natomiast w równaniu patafizycznym jest dokładnie na odwrót: intuicje lingwistyczne zdają się kryształicznie jasne, jednakże konsekwencje intelektualne są wręcz otchłanne. I to mogłaby być puenta, gdyby nie zasadnicza dyrektywa poznawcza 'Patafizyki. Powiada ona: „Rozwiązanie problemu zmienia jego naturę”.

Na zakończenie wypada mi się usprawiedliwić. Mianowicie patafizycy dzielą się na dwie gałęzie: jedna z nich to ci, którzy rozumieją tylko to, czego nie badają, a drudzy to ci, którzy badają tylko to, czego nie rozumieją. Ja należę do tej drugiej.

Tyle na dziś. Co nam jeszcze zostało? Aha: pytanie, dlaczego jednorożce są w środku puste. Jak brzmi odpowiedź?

(chwila grobowej ciszy)

Co do mnie, doszedłem do wniosku: „Bo wielorożce są w środku pełne”. Dziękuję.

Foto: AnialkaTeam

ANIMACJE NA DWIE GŁOWY

Z Anną Pankiewicz i Marcinem Kaproniem

z grupy AnialkaTeam* rozmawia Mariusz Frukacz

Mariusz Frukacz (MaF) – Animacja autorska postrzegana jest jako zajęcie dla wytrwałych samotników. Dla przykładu Piotr Dumala wydrapujący przez kilka lat w płytach gipsowych swoją Zbrodnię i karę. Jak się Wam udaje działać na polu animacji w duecie? W jaki sposób dzielcie obowiązki?

Anna Pankiewicz (AP) – Praca w duecie ma wiele zalet. Przede wszystkim umożliwia zachowanie odpowiedniego dystansu do swojego dzieła, w naszym przypadku filmu. Możliwość zderzenia mojego spojrzenia z odbiorem Marcina daje mi większą szansę, że to, co wyrażę obrazem i ruchem będzie bardziej zrozumiałe. Bardzo mi zależy, aby filmy, które robię były czytelne. Pobudzały akurat ten rodzaj myślenia, emocji i refleksji u widza, o który mi chodzi. Kiedy przygotowuję film, zawsze robię wszystko sama do etapu montażu. Potem oddaje całość w ręce Marcina. Nawet, jeśli „wiszę” mu na ramieniu jako reżyser i staram się egzekwować swoje oczekiwania to pozwalam, aby Marcin wprowadzał swoje interpretacje. Zawsze starannie słucham jego uwag i propozycji zmian. To co powstaje nosi więc znamiona nas obojga, bo w moim planie uwzględniam myśli Marcina. On też zawsze udźwiękowił moje filmy. Jego sposób interpretacji muzycznej obrazów, które tworzę, bardzo mi odpowiada i jest zazwyczaj niezwykle trafny. Często siadamy oboje i szukamy jakiegoś rozwiązania i dopóki każde z nas nie zaakceptuje propozycji szukamy dalej. W każdej pracy twórczej najbardziej sobie cenię pokorę. Bez niej żadne

dzieło nie będzie szczere a jedynie zgniecione przez przerośnięte lub niedojrzałe ego twórcy. Taki rodzaj pracy jak nasz uczy właśnie tej pokory i zabezpiecza przed wpadnięciem w niszczycielską pułapkę samouwielbienia. Twórca powinien do końca życia się rozwijać. Pycha odbiera mu taką możliwość. Trzeba też umieć słuchać słów krytyki. Przy pracy w duecie niemal zawsze jedna ze stron ma uwagi do pomysłów drugiej, tak więc jest to doskonały poligon do nauki słuchania ocen i analizowania swoich decyzji. Nie ukrywam, że bardzo ważną rzeczą jest tutaj zaufanie. Bardzo ufam Marcinowi i dlatego to wszystko o czym wspominałam jest możliwe. Nic jednak nie jest tak kolorowe jak można by było sobie wyobrazić po takim rozważaniu, dlatego natychmiast sprostuję, iż często się kłócimy, ale zawsze, jak dotychczas, ze szczęśliwym zakończeniem. Inne zalety pracy w takim duecie to oczywiście tempo realizacji i możliwość skutecznego podziału obowiązków, jeśli chodzi o produkcję. Szczególnie tę komercyjną, no ale to chyba jest oczywiste.

Marcin Kaproń (MK) – Od pomysłu scenariusza po napisy końcowe, wszystko robimy na dwie głowy. Na przykład, jeśli Ania ma jakiś pomysł na film, opowiada mi o nim i wspólnie obmyślamy co dalej z tym zrobić. I odwrotnie. Wszystkie kroki podejmowane przeze mnie przy pracy twórczej są pod „ściśłym nadzorem” konsultanckim Ani. To pomaga swobodnie bujać

w obłokach kreacji bez obawy o brak czytelności wypowiedzi. Po prostu, jeśli ktoś z nas uzna, że drugie przeholowało w fantazjowaniu natychmiast ściąga na ziemię. Pomaga utrzymać dystans do pomysłu. W końcu filmy powstają dla widzów i muszą przecież być czytelnie nie tylko dla autora.

MaF - Zanim stworzyliście grupę AnialkaTeam mieliście na swoim koncie indywidualne osiągnięcia w animacji. Opowiedzcie o swoich drogach do filmu animowanego.

AP – Jak byłam jeszcze bardzo małą dziewczynką szczerze wierzyłam, iż postacie takie jak Reksio czy Bolek i Lolek żyją gdzieś naprawdę. Kiedy dorosłam i ku mojemu wielkiemu rozczarowaniu zrozumiałam że tak nie jest, porzuciłam oczywiście marzenia o spotkaniu bajkowych animowanych postaci w zamian za potrzebę zrozumienia jak one powstają i jak ożywają. Jedyne co mi zostało w tej kwestii po dzieciństwie to przekonanie, że film animowany nigdy nie udaje, że świat w nim przedstawiony jest prawdziwy. Kiedy poznałam wreszcie proces produkcji filmów animowanych na przykładzie studia na Kanoniczej doszłam do smutnych wniosków, że to zbyt wysokie progi jak dla mnie. Zaczęłam więc myśleć o malarstwie, a potem rysunku i grafice jako docelowym środku „mojego wyrazu”. Wciąż mi jednak czegoś brakowało. Moje obrazy i rysunki były przemęczone. Czułam zwyczajnie, że nie to chcę robić. Że na moją wypowiedź to

zbyt mało. Szczęśliwie przekonałam się, że stać mnie na realizacji marzeń. Zaczęłam pracować przy produkcji filmów jako kopistka i animatorka. Odkryłam też, że mogę robić to sama. Poszłam na studia już z myślą, że robię to dla filmu. Mój proces edukacji zaczęłam tak, jak każdy twórca i reżyser powinien, czyli od samego dołu i mam wielką nadzieję, że szczyt jest bardzo daleko. Zaczęłam sama a teraz jest nas dwoje i tak jest lepiej. Więcej i szybciej się uczę a to dla mnie bardzo ważne.

MK – Zawsze chciałem być fotografem i operatorem filmowym. Po pierwszych kilkunastu krokach w tym zawodzie zauważyłem, że kreacja w filmie widzianym obiektywem kamery skierowanym na otaczający nas świat polega przede wszystkim na dostosowywaniu środków wyrazu do tego zastanego świata i pozwala co najwyżej na jakieś niewielkie jego modyfikacje, takie jak budowanie światła, dekoracji czy kierowanie grą aktora. Na przykład nie da się zrobić filmu fabularnego o latającym człowieku, bo normalni ludzie nie potrafią latać. Za to w filmie animowanym taką i wszystkie inne postaci i światy można stworzyć od początku do końca. Pierwsze próby jeszcze bardzo niedoskonałych filmów powstawały w mojej pracowni fotograficznej.

MaF – Wasze filmy, jak dla mnie, dzielą się na cztery wyraźne grupy. Pierwszą z nich stanowią przewrotne, skrzące humorem żarty filmowe. Myślę tutaj głównie o Muszce łakomczusce i 11 krótkich animacjach. Kto stoi za tymi filmami i jaka była ich geneza?

MK – Muszka to jeden z pierwszych moich pomysłów, wykonany całkowicie „ręcznie” pod kamerą. Taka historyjka trochę z życia wzięta. Walka dobra ze złem, gdzie zło zwycięża to codzienność. Humorystyczne ujęcie tego zjawiska to moja propozycja na afirmację życia. Przecież wielka mucha, która nawet z największego „gówna” wyjdzie z zyskiem to wzór cwaniactwa, jakie chyba szczególnie w Polsce jest uznawane za cnotę.

AP – Z kolei Krótkie animacje to moja wewnętrzna potrzeba. Bardzo lubię ten rodzaj humoru. Żart, ale czasem dużo mówi o życiu. Chciałam, żeby filmiki były proste, dlatego wybrałam dla nich taką formę. Są trochę jak szybkie notatki z życia. Nie wszystkie lubię tak samo, choć w każdym właściwie zapisałam jakieś swoje przemyślenie zamienione na odrobinę złośliwości i humoru. Te Krótkie animacje to również bunt przeciwko temu, z czego śmieją się dzisiaj ludzie. Przeciwno wulgarnym i często prymitywnym żartom. Wiem, że można zrobić coś prostego i wartościowego w treści, a jednocześnie nie obciążającego. Może potraktowałam je trochę jak poligon, ale w końcu każda moja praca to kolejna lekcja. Każdy mój film lub inne dzieło uczy mnie czegoś nowego.

MaF – W zupełnie innej poetyce są utrzymane filmy Człowiec, Dla twojej mamy czy Czerwony kapturek vel dziwna historia. Stanowią one grupę filmów mrocznych, onirycznych, oddziałujących niemalże podprogowo. Mam wrażenie, że odwołują się do ukrytych w podświadomości lęków, wspomnień, wyobrażeń...

AP – I masz oczywiście rację. Jest właściwie dokładnie tak jak to określiłeś. Świat snów i ta cała „ludzka głębia”, w której ukrywają się nasze myśli, uczucia i emocje, to jedna z moich małych pasji. Oboje z Marcinem bardzo sobie cenimy ten „obszar” człowieka. Tak trudno czasem jest nam mówić o różnych sprawach. Można więc spróbować wyrazić to obrazem. Tu nie trzeba się martwić o interpretację czy zrozumienie, bo pozwalamy widzowi, który jest tylko przypadkowym świadkiem, prawo do własnych reakcji. Przyznaję jed-

nak, że te filmy nie są tak do końca spontaniczne. Pozostawienie swobody widzowi nie oznacza przecież, że o nim zapominam. Nie robię filmów dla siebie, nawet jeśli zaspokajają tylko moją potrzebę.

MK – Rzeczywiście, to są filmy otwarte. Bez odautor-skich sugestii interpretacji. Myślę, że wielu widzów znajduje w nich coś dla siebie. Czerwony Kapturek oprócz znanej nam z bajki historii opowiada także o niepewności, lęku, pragnieniach i tym, co często irracjonalnie pcha nas ku nieznanemu.

MaF – Miesiąc temu dyskutowaliśmy w Lokatorze nad kwestią odwrócenia się animacji od otaczających nas problemów. W Waszej twórczości wyróżniają się filmy, które wyraźnie odnoszą się do bolączek dzisiejszego świata: pustego konsumpcjonizmu, spłaszczania idei, homogenizującego działania mediów.

AP – Jest dokładnie jak mówisz. Żyjemy w takim a nie innym świecie. Ten świat to nasze życie. Obserwuję go, wkurza mnie i fascynuje, więc chcę o tym mówić. A że akurat padło na animację, więc właśnie za jej pomocą się wypowiadam. Moim ulubionym bohaterem jest człowiek we wszelkich swoich „przejawach”. Nie robię filmów dla filmów. Chcę mówić o tym, o czym właśnie mówić potrzebuję, a filmy to moje wypowiedzi.

MaF – Telewizja dziewcząt i chłopców, Zawsze będzie jutro i Happiness nie pozostawiają widzom złudzeń, po której stronie barykady stoicie. Z drugiej strony, posługujecie się narzędziami i atrybutami świata, który krytykujecie: szybkim montażem, popkulturową kolorystyką, wasze kadry są wypełnione markowymi przedmiotami. Nie można polemizować z rzeczywistością bez odwołania się do jej estetyki?

MK – Odpowiem przytaczając przykład z innej działki kultury: trudno dzisiaj pisać staropolską polszczyzną.

AP – I po co oszpecać coś, co jest już wystarczająco brzydkie? Gdyby zinterpretować pewne zjawiska czy przedmioty, można by przez przypadek dodać im przenośni lub głębi, a to odebrałoby siłę uderzeniu. Happiness aż się prosił o obdarzenie go brzydkimi niesmacznymi przedmiotami. Nie mogłam mu więc tego odmówić. Tylko tak było wystarczająco obłeśnie i ciasno. Zobacz proszę oczami wyobraźni w miejscu paskudnego tortu wystylizowane ciasto... Wykorzystywanie takich środków wyrazu nie jest nowością. Robił to przecież chociażby Tadeusz Kantor, choć w nieco innym celu. Kicz jest najważniejszym atrybutem naszych czasów i pora sobie to wyraźnie uświadomić a walka z nim nie powinna polegać na tym, że będziemy udawać, że go nie ma. Wyśmiewanie go z użyciem jego własnego wizerunku wydaje mi się najbardziej brutalne. Po co dużo gadać o szpetocie kiczu – wystarczy go zwyczajnie pokazać. Oczywiście, są także inne metody na polemizowanie z rzeczywistością, myślę jednak, że w przypadku Happiness wszystko jest na swoim miejscu. Przecież tak na dobrą sprawę, głównymi bohaterami są tam właściwie przedmioty i to właśnie one opowiadają całą historię oraz tworzą atmosferę tego filmu.

MK – Fascynuje mnie szeroko pojęty fenomen śmietnika. Śmietnika rozumianego jako zbiorowisko zużytych przedmiotów, lecz także śmietnika kulturowego, mentalnego. Popkultura i konsumpcjonizm tworzą artykuły jednorazowe, jednodniowe idee. Jedynie trwałe co pozostaje to śmieci. Na śmietniku znajdę ślady wszystkiego, czym jesteśmy karmieni. Atrakcyjne markowe przedmioty, jakie widać w naszych filmach, wkrótce przestaną być atrakcyjne i zostaną zastąpione nowymi. Wiele z nich pewnie dawno leży już na śmietniku.

Warto się nad nimi pochylić i pogrzebać. Bardzo ostrożnie, na wypadek gdybyśmy mieli odnaleźć tam siebie.

MaF – W swoich „ostrych filmach zaangażowanych”, w przeciwieństwie do Juliana Józefa Antonisza, którego film tutaj przywołałem, nie uciekacie w ekstrawagancje formalne. Wręcz przeciwnie – operujecie czytelną narracją, wyrazistymi opozycjami plastycznymi, zestawiacie skrajności. Czy taka forma pozwala nawiązać dialog nie tylko z wyrobionym widzem, ale także dotrzeć do zunifikowanego odbiorcy?

AP – Mam nadzieję, że tak. Chcę, aby moje filmy były rodzajem dialogu i abym mogła dzięki nim porozumieć się z każdym rodzajem widza. Myślę, że dzisiejsi twórcy robią błąd segregując widownię na lepszą i gorszą. Nie dziwię się, że przeciętny widz nie akceptuje twórczości nie skierowanej również do niego. Problem polega jedynie na tym, aby nie zniżać poziomu filmu do potrzeb konsumenta, lecz podnosić potrzeby konsumenta do poziomu filmu. To trudne, bo często jest to świadome wystawienie się na kpinę a często nawet obrazę. Najważniejsze jednak, że tak czy inaczej trafiamy w dziesiątkę skoro konsument się oburza. Miałam już nawet doświadczenie z widzem, który znienawidził bohatera Happiness za to, że zniszczył taki piękny świat. To było ciekawe doświadczenie. Jeśli pozostawimy zunifikowanych widzów w spokoju, w końcu nas zepchną totalnie na margines. Wówczas przeciwstawianie się ich zasadom estetycznym będzie dużo trudniejsze, o ile w ogóle możliwe. Świat estetyki i sztuki wciąż jest żywy i z pokolenia na pokolenie ulega zmianie, dlatego tak ważne jest, aby świadomy twórca był w tym świecie ciągle obecny i to w każdym jego przejawie.

MaF – Czwarty rozdział Waszej twórczości stanowi działalność komercyjna. Macie na swoim koncie teledyski, dzingle, reklamy, zwiastuny... Jako jednym z nielicznych młodych twórców animacji udaje Wam się żyć ze swojej pasji.

AP – Przyznaję, że w tym kraju jest to bardzo trudne. Trzeba mieć dużo pasji, samozaparcia i pokory. Umieć pójść na mądry kompromis z samym sobą. Być konsekwentnym i upartym a przede wszystkim odważnym. Szczęście jest tu chyba najmniejszym atrybutem, choć jak wszędzie i tu się przydaje. Tak trochę na wesoło, to właściwie nie miałam wyboru. Filmy to jest chyba jedyna rzecz, którą umiem robić, nie mogłam więc wybrać innej drogi zawodowej. A tak na poważnie, to jak wszędzie liczy się pomysł i ciężka praca. Nie wolno bać się porażek oraz zachłystywać sukcesami i to chyba cała tajemnica.

MK – Trzeba też umieć odnaleźć złoty środek pomiędzy komercją a tzw. sztuką. Z jednej strony umieć się sprzedać, lecz z drugiej nie sprzedawać się w całości. Ale trzeba to wyraźnie powiedzieć, że oprócz realizacji całych filmów na zlecenie zajmujemy się także mniejszymi częściami produkcji – malowaniem, przygotowywaniem projektów, efektami specjalnymi.

MaF – Imponuje różnorodność technik animacyjnych, którymi się posługujecie. Czy to zabieg celowy, czy ciągle szukacie swojej ulubionej techniki?

AP – Jest to zabieg jak najbardziej celowy. Uwielbiam poszukiwania, eksperymenty. Nie chcę być kojarzona jedynie z jedną techniką i ograniczoną jej możliwościami lub ich brakiem. Każdy film, każdy pomysł wymaga innego środka wyrazu. W animacji „wymową” jest wszystko. Każdy detal ma mieć swoją rolę. Zauważ, że masz więcej możliwości wypowiedzi twórczej, jeśli masz odwagę poszukać w przeróżnych technikach, łącznie z wymyśleniem nowej, a nie wtedy, gdy ograniczysz się jedynie do 3D, bo ta akurat jest najbardziej atrakcyjna lub tylko na takiej się znasz. Nie lubię ograni-

Foto: AnialkaTeam 2007

czeń i jeżeli tylko mogę otwieram sobie wszystkie możliwe drogi po to, aby wybrać tę właściwą, a nie dostosowywać pomysł i potrzebę do jedynej drogi, którą znam.

MaF – Kiedyś, podczas naszej rozmowy przynależało, że Wasze filmy, nie tylko te autorskie, ale także komercyjne, stanowią rodzaj pamiętnika, w którym pozostawiacie ślady bieżących wydarzeń, swoich problemów i radości. Czy to pamiętnik intymny pisany szyfrem niedostępnym dla odbiorcy czy może hitchcockowska chęć pokazania się na ekranie?

AP – Zdecydowanie stwierdzam, że odpowiedź pierwsza jest prawidłowa. Nasze filmy są dosłownie pa-

miętnikami. W prawie każdym z nich zapisany jest jakiś nasz komunikat, najczęściej czytelny tylko dla nas. Jakiś znak, napis, dźwięk. Np. w Nie ma różowych psów odgłos tupania wykonał mój już nieżyjący pies, a na murach w Zawsze będzie jutro są maleńkie napisy, o których wiemy tylko Marcin i ja. To oczywiście tylko kilka przykładów. Czasem zostawiamy też złośliwe komentarze, jak np. umieszczony w Sieciakach jednoróżec. Ten rodzaj pamiętnika to chyba taki nasz kaprys, zwyczajnie nas to bawi.

MaF – Wasza działalność koncentruje się wokół animacji, ale na niej się nie kończy. Realizujecie także filmy dokumentalne, współpracujecie z telewizją, prowadzicie warsztaty filmowe dla dzieci

i młodzieży, wraz ze swoim psem Hammanem uczestniczycie w dogoterapii pomagając upośledzonym psychicznie. Skąd czerpicie energię do tych działań i czy później przekładają się one na wasze animacje?

MK – Moim zdaniem żaden przejaw twórczej aktywności nie bierze się z nikąd. Żyjemy wśród ludzi i z ludźmi pracujemy. Filmy też robimy dla ludzi. Różnorodność form aktywności pozwala zbierać więcej doświadczeń, a te przekładają się na sposób widzenia świata i pokazywanie go w filmach.

AP – Energię czerpiemy chyba z „chcenia”. Mam swoją filozofię życiową, którą w tych działaniach zwyczajnie realizuję. Dokument jest domeną Marcina, ja mu tylko pomagam. Jeśli chodzi o pracę z chorymi i upośledzonymi psychicznie, to wynika ona z wewnętrznej potrzeby. Zafascynował mnie świat tych ludzi. Zobaczyłam, jacy są samotni i odrzuceni. Czasem odbiera się im nawet status człowieka a tak naprawdę nikt nawet nie zdaje sobie sprawy, jak bogaty i przedziwny może być czasem ich świat. Jak wiele można czerpać z niego inspiracji. Wszystkich wzruszają samotne lub chore dzieci. Osoby kalekie lub żyjące w ogromnej biedzie. O chorych i upośledzonych psychicznie raczej się nie myśli. Są niepotrzebni w skomercjalizowanym świecie. Ludzie się ich boją albo wręcz złoścą się, że państwo marnuje na nich fundusze. Wielu z chorych zdaje sobie sprawę z tego, że są odrzuceni. Nie potrafię sobie wyobrazić, jak bardzo smutne musi być to uczucie. No cóż, ludzie nie zdają sobie sprawy, że w każdej chwili każdego z nich może spotkać podobny los, tym bardziej, że dzisiejszy tryb życia wielu ludzi temu sprzyja. Fascynuje mnie szczególnie twórczość artystyczna chorych, tak samo jak twórczość dzieci, którą zresztą uważam za najbliższą sztuce. To, czym się zajmujemy, ma także odbicie w naszych filmach. Obecnie realizuję króciutki film zainspirowany obrazem nieżyjącego już psychicznie chorego autora, którego znałam osobiście. Myślę, że skończę go już w maju. Piszę także scenariusz do kolejnego dłuższego filmu i przyznaję, że będzie to dla mnie trudny film, ale o szczegółach chciałabym jeszcze nie mówić. Cały czas pracujemy również nad kolejnym odcinkiem Sieciaków i oczywiście jest jeszcze Nowohucka kronika filmowa realizowana przez Marcina.

* AnialkaTeam – działający od 1998 roku duet twórczy tworzony przez reżyserkę Annę Pankiewicz (dyplom w Pracowni Filmu Animowanego ASP w Krakowie w 2005 roku) i Marcina Kapronia (fotografa, operatora filmowego). Pod nazwą AnialkaTeam realizują filmy autorskie i prace komercyjne od 2001 roku. www.anialkateam.pl

KSIĘGARNIA

LOKATOR > KRAKOWSKA 27

Zero tolerancji

W ramach zachęcania obywateli Izraela do odwiedzania naszego pięknego kraju młodzież z Obozu Naturalnie Rozbawionych postanowiła przemaszerać ulicami Krakowa i zademonstrować mieszkańcom swoje pokojowe i promocyjne poglądy. Wszystko to miłe i w kulturalnej atmosferze stadionowej. Ciekawe tym bardziej, że oprócz zachęcania wspomnianych przyszłych turystów, cała impreza ma najpewniej związek z prezentacją najnowszej mody „mundurkowej”. Ulica jest najlepszym miejscem do wykazania wszystkim, że mundurki mogą być „trendi” i że to wcale nie wstyd tak sobie w nich poparadować po mieście. Zwłaszcza jeśli się dobrze gustownie obuwie o twardech podeszwach.

Powszechnie wiadomo, że „za mundurem panny sznurem” i tu pojawia się problem. Bowiem oenerowska demonstracja wygląda bardziej na element kampanii „niech nas zobaczą” niż na solidny przykład poprawnego nastawienia do pewnych kwestii. Chodzi mi o sprawę najważniejszą – czyli Miłość. Dlaczego zatem prawie sami chłopcy demonstrują narodowo? Fakt, krzepcy i rumiani ale dlaczego nie towarzyszy im korowódzik równie rumianych polskich z urodzenia i przyzwyczajenia dziewcząt? I dlaczego (tu wracam bardziej na swoje „podwórko”) oprócz zachęcania Izraelitów do odwiedzin „Rozbawione” chłopaki nie demonstrują także przeciwko tak ohydnej sprawie jak permanentna

promocja zbrodni i rozwiązłości – w kinach i przy użyciu techniki dividi?

Apeluję do wszystkich z ONR z Młodzieży Bardzo Polskiej itp. ażeby oprócz zajmowania się turystyczną promocją i spacerowaniem po ulicach w obuwie ortopedycznym dogłębnie przyjrzeni się zgniliźnie która zapelnia ekrany kin i domostw. Kilka przykładów: „wybiórcza” gazeta dodaje dodatek filmowy, ale jaki kochani – „Zakochani widzą słonie” – proszę Państwa, to już nie jest zwykła zoofilia, to już niezła „trąbofilia”. Co gorsza polscy filmowcy idą tym śladem – pamiętacie tę okropną żyrafę (symbolika dość oczywista i obrzydliwa...) w „Warszawie” Dariusza Gajewskiego? Żeby zniszczyć wartości rodzinne i świąteczne przemycić do Polski filmy pokroju „Złego Mikołaja” („fuck me Santa, fuck me Santa...”). Pod pozorami estetycznego piękna pokazuje się nieprzygotowanym widzom „mężczyznę na mężczyźnie w pozycji odwrotnej” – „Happy together” Wong Kar-Waia – to istna „sodomia z gomorią”. W takich „Gustach i guścikach” Agnes Jaoui facet nie poznaje kobiety z którą miał kiedyś „przyjemność”, jakże nisko upadł naród Bonapartego... O takim Toddzie Solondzu to już aż szkoda mówić – te jego filmy to przecież totalny moralny „Unhappiness”. Niedawno mieliśmy do czynienia z rodzimym nożem w plecy moralności – niestudnie głośny „Testosteron” - nie dość, że epatujący knajackim humorem to

jeszcze w dodatku sugerujący jakoby Polki nie były wierne itp.

A przecież powszechnie wiadomo, że Polki są najwerniejsze i najcudowniejsze na świecie. Uszczęśliwione becikowym i „lupami” jakie przynosi do domu każdy Super-Polak z radością zwiększają ilość narodu w narodzie. I to właśnie jest miłość. I takie właśnie jest życie. Dlaczego musimy znosić oglądanie przez miliony historii o skrzywionych formach miłości? Powiedzmy dość zbrodniczemu na ekranach – „zero tolerancji”. Promujmy takie filmy jak „Hard candy” („Pułapka”) w których źli pedofile dostają ostro w kość. Albo takie jak „300”, gdzie jak najbardziej kochający nie-inaczej i zarazem pełni patriotycznej (i nie tylko) krzepcy biali faceci stawiają opór wszelkiemu zepsuciu świata. Takimi obrazami powinniśmy się karmić. Wzjami Polskiej Patriotycznej Miłości – „ponad wszystko” wzlatującej... A nie opowieściami o kowbojach co to się kotoszą po namiotach i zaglądną sobie w rozporki, nie o takich „zezowatych” namiętnościach. Niech na kolejnym przemarszu ktoś się upomni o tę sprawę. Życzę udanej miłości tylko po-mażeńskiej, zapinam mundurek i czekam na „sznurek”.

Paweł Ścibisz

pawel.scibisz@kinoskop.pl

kinoskop.pl

Richard Linklater

28 i 29 maja w ramach cyklu NIEZALEŻNI TWÓRCY KINA AMERYKAŃSKIEGO odbędzie się przegląd filmów Richarda Linklatera. Pierwszego dnia zaprezentowane zostaną „Walking life” (2001) i „Uczniowska balanga” (1993), drugiego: „Tape” (2001) oraz „Scanner darkly” (2006).

Richard Linklater, (1960) – reżyser, scenarzysta, filmowiec – samouk. Debiutował w 1987 roku obrazem *It's Impossible to Learn to Plow By Reading Books*. Dzięki *Slackerowi* (1991) zdobył nagrodę na Sundance i został okrzyknięty jedną z największych nadziei amerykańskiego kina niezależnego. Od początku dotykał w swoich filmach problemów młodych ludzi i czegoś, co sam nazywa „kontinuum młodzieżowej rebelii”. W *Slackerze* opowiadał o szukaniu swojego miejsca w społeczeństwie, w *Uczniowskiej balandze* o licealnym buncie, a w *Przed wschodem słońca* (1995) o rodzeniu się uczucia. Z czasem bohaterowie Linklatera dorosli, ale też zgorzkniali – w *Tape* (2001) czy

Przed zachodem słońca (2004), to już trzydziestolatekowi, mający za sobą pierwsze życiowe rozczarowania i przegrane. Reżyser lubi eksperymentować, zarówno na poziomie narracji jak i strony formalnej swoich filmów. *Walking life* i *Scanner darkly* (adaptacja książki Philipa K. Dicka) powstały przy użyciu rewolucyjnej techniki zwanej rotoskopią. Polega ona na animacji nakręconego i zmontowanego wcześniej filmu. Animacja ta jest bardzo bliska oryginałowi, łącznie z oddaniem podobieństwa aktorów, pozwala natomiast na zastosowanie efektów niemożliwych do uzyskania w konwencjonalnym filmie. Ostatni film Linklatera *Fast Food Nation* (2006) to z kolei typowe kino społeczne. Reżyser zajął się barami szybkiej obsługi i pokazał zdrowotne, społeczne i ekologiczne skutki żywienia się w nich. Twórca najczęściej obsadza w swoich filmach młodych, zdolnych aktorów, którzy w niedługim czasie stają się gwiazdami Hollywood. To u niego zaczęli m.in. Ethan Hawke, Milla Jovovich, Jason London, Rory Cochrane, Julie Delpy, Jack Black, Giovanni Ribisi.

UCZNIOWSKA BALANGA (*Dazed and confused*, 1993), scen. Richard Linklater, zdj. Lee Daniel, muz. Ted Nugent, wyst. Jason London, Rory Cochrane, Milla Jovovich, Matthew McConaughey

WALKING LIFE (2001), scen. Richard Linklater, zdj. Richard Linklater, Tomy Palotta, muz. Gloger Gill, wyst. Lara Hicks, Gloger Gill, Lorelie Linklater, Julie Delpy, Ethan Hawke

TAPE (2001), scen. Stephen Belber, zdj. Maryse Alberti, wyst. Uma Thurman, Ethan Hanke, Robert Sean Leonard

SCANNER DARKLY (2006), scen. Richard Linklater (na podst powieści Philipa K. Dicka „A Scanner darkly”), zdj. Shane F. Kelly, muz. Graham Reynolds, wyst. Keanu Reeves, Winona Rider, Robert Downey Jr., Woody Harelson
Marta Ambrosiewicz

Heist Film 10 - 13.05

A heist film has a complicated plot involving a group of people trying to steal something, usually from a bank, casino, museum, or jewelry store. Typically there are many plot twists, and the film focuses on the characters' attempts to create a plan, rob the place, and escape with the stolen objects. Usually a heist film will contain a three act plot. The first act consists of the preparations for the heist. The second act is the heist itself. Almost always, the heist will be successful, though some unexpected events will occur. The third act is the failure of the „perfect” plan. The characters involved in the

heist will be turned against one another and most or all of the characters involved in the heist will end up dead, captured by the law, or without any of the money, diamonds, etc...

„Rififi” - (1955), Jules Dassin
„Bob le Flambeur” - (1955), Jean-Pierre Melville
„The Killing” - (1956), Stanley Kubrick
„Le Cercle Rouge” - (1970), Jean-Pierre Melville

Denis McEvoy

KlubFilmowyLOKATOR

Przeglądy w klubie filmowym LOKATOR odbywają się w ramach pokazów naukowych przy współpracy z Kołami Naukowymi. Pokazy są poprzedzane prelekcjami studentów lub pracowników naukowych krakowskich uczelni. W ramach Klubu Filmowego odbywają się przeglądy kina niezależnego, autorskiego i animacji. Filmy prezentowane są w cyklach tematycznych, m.in.: „Oryginalne Poniedziałki”, „Niezależni Twórcy Kina Amerykańskiego”, „W Starym Kinie”. „Czeskie Kino”, Wstęp na wszystkie seanse jest bezpłatny. Sala kinowa liczy 26 miejsc siedzących + 4 dostawki. Na terenie kina, księgarni i czytelnicy obowiązują całkowity zakaz palenia !!!

Red.

Lokator

[maj 2007]

Księgarnia i Czytelnia klubu LOKATOR zaprasza od poniedziałku do soboty od 18.00 do 21.00

patronat:

Przed czytaniem, rozciąganie, rozciąganie, rozciąganie, rozciąganie, usiadać!

5.05.2007 (sobota) g. 19.30 [wstęp wolny]

JAZZ LIVE MUSIC

Norbert Pajek - gitara
Dominik Bieńczycki - keyboard & skrzypce
Filip Mozul - perkusja
Grzegorz Bąk - bass

8.05.2007 (wtorek), g. 18.00

Dom Norymberski zaprasza na Wernisaż Fotografii Achima Weinberga

8.05.2007 (wtorek), g. 20.00

Klub Filmowy Lokator zaprasza na spotkanie z profesorem Krzysztofem Kiwerskim - ANIMACJA I FOTOGRAFIA. prowadzenie Mariusz Frukacz

9.05.2007 (środa), g. 20.00

Galeria Fotograficzna LOKATOR: Wernisaż fotografii Joanny Górlach V Miesiąc Fotografii w Krakowie

10.05.2007 (czwartek), g. 19.00

Klub Filmowy Lokator
Heist Film - Prelekcja Denis McEvoy „Riffi”, 1955, reż.: Jules Dassin

10.05.2007 (czwartek), g. 21.00

Galeria Książki Klubu LOKATOR
Prezentacja prac islandzkiego rysownika Hugleikura Dagssona z książki „Should You Be Laughing at This?”, PENGUIN BOOK, Islandia 2006

11.05.2007 (piątek), g. 19.00

Klub Filmowy Lokator
Heist Film - Prelekcja Denis McEvoy „Bob le Flambeur”, 1955, reż.: Jean-Pierre Melville

11.05.2007 (piątek), g. 21.00

DJ BUTTON - JAZZ FUNK 45 rpm

12.05.2007 (sobota), g. 19.00

KlubFilmowyLokator
Heist Film - Prelekcja Denis McEvoy „The Killing”, 1956, reż.: Stanley Kubrick

13.05.2007 (niedziela), g. 19.00

KlubFilmowyLokator
Heist Film - Prelekcja Denis McEvoy „Le Circle Rouge”, 1970, reż.: Jean-Pierre Melville

ANIMOWANE Dni Dziecka w LOKATORZE 1 - 3. 06. 2007 (piątek - niedziela)

w programie m.in.:

1.06.2007 (piątek), g. 19.00

Filmy Animowane Studentów The Rhode Island School of Design, NY (USA), prelekcja Marcin Gیزیcki

2 - 3.06.2007 (sobota - niedziela), od 12.00 - 18.00

Warsztaty Animacji ANIALKATEAM

3.06.2007 (niedziela), g. 12.00

Wernisaż rysunków małych LOKATORÓW „Pierwsza Wystawa” oraz wata cukrowa i smokołyki!

info: www.lokator.pointblue.com.pl

6 urodziny klubu LOKATOR 14 - 19 MAJA 2007 [wstęp wolny]

14.05.2007 (poniedziałek), g. 19.30
KONCERT: Michał Augstyniak, LIMBO - gitara, śpiew, loopy

15.05.2007 (wtorek), g. 19.30
KONCERT: The Cooks - blues
Kazimierz Dobrowolski - śpiew, gitara, klawisze,
Maciek Kłęczek - gitaras
Bogusław Mietniowski - bass
Benedykt Radecki - perkusja

16.05.2007 (środa), g. 19.30
KONCERT Longital - Wyprawa urodzinowa
Sina - śpiew, bass
Dano - gitary

17.05.2007 (czwartek), g. 19.30
JAZZ LIVE MUSIC
Big Band Małopolski
pod dyktką Ryszarda Krawczuka

18.05.2007 (piątek), g. 19.30
KONCERT: Sublokator
Marcin Rusek - śpiew, gitara
Lohann Ratajczak - trąbka
Marcin Pawlik - gitara
Tomasz Kosoń - gitara
Filip Jarmakowski - saksofon
Rafał Kawa - perkusja

19.05.2007 (sobota), g. 19.30
MUZYKA I ANIMACJE:
Łukasz Cizak & Joanna Jurczak - wytwórnia sqr

oraz urodzinowy bankiet z Mrówkami w Czekoladzie (numer 70)

20.05.2007 (niedziela), g. 19.30
Wydawnictwo Czarne zaprasza: na spotkanie z Jurijem Andruchowiczem oraz promocję najnowszej książki „Diabeł tkwi w serze” Spotkanie poprowadzi Iga Noszczyk

21.05.2007 (poniedziałek), g. 20.00
CZESKIE ROZMOWY
info: www.lokator.pointblue.com.pl

22.05.2007 (wtorek), g. 19.00
Klub Filmowy LOKATOR - CZESKIE KINO
prelekcja: Iwona Łyko
info: www.lokator.pointblue.com.pl

23.05.2007 (środa), g. 20.00
Fundacja Pogranicze zaprasza:
Spotkanie z autorem i promocją książki Sevri Emine Ozdamar „Most nad złotym rogjem”

24.05 (czwartek) g. 19.00
Filmy Studentów Akademii Filmowej z Lublany „Quick View”, „Pies, który zmarł w sama porę”, „Szczęśliwej drogi, Nedimie”, „Wycieczka”, „Za wcześnie dwa metry pod ziemia / Za wcześnie do piachu”, czas projekcji 93 min.
prelekcja: Franci Slak, [Absolwent Łódzkiej filmówki i profesor Akademii filmowej w Lublanie]
organizator: Bojana Todorovic

25.05.2007 (piątek) g. 21.00
DJ BUTTON - JAZZ FUNK 45 rpm

26.05.2007 (sobota), g. 19.00
Wydawnictwo Czarne zaprasza na spotkanie z Adamem Pluszką i promocję najnowszej książki „Flauda” Rozmowę z autorem poprowadzi Iga Noszczyk

26-27.05.2007 (sobota - niedziela)
3 SEMINARIUM PATAFIZYCZNE
JANA GONDOWICZA
Czyli wyprawa Lokatora do Włodawy.
[zapisy do 10 maja 2007, info w barze klubu]

28.05.2007 (poniedziałek), g. 19.00
KlubFilmowyLokator
ORYGINALNE PONIEDZIAŁKI
Kino Skandynawskie
[tylko dla studentów filologii szwedzkiej]
prelekcja: Andreas Jonsson

29.05.2007 (wtorek), g. 19.00 i 21.00
KlubFilmowyLokator
NIEZALEŻNI TWÓRCY KINA AMERYKAŃSKIEGO
Richard Linklater
„Walking life” (2001) i „Uczniowska balanga” (1993),
prelekcja Marta Ambrosiewicz

30.05.2007 (środa), g. 19.00 i 21.00
Klub Filmowy Lokator
NIEZALEŻNI TWÓRCY KINA AMERYKAŃSKIEGO
Richard Linklater
„Tape” (2001) i „Scanner darkly” (2006).
prelekcja Marta Ambrosiewicz

31.05.2007 (czwartek), g. 19.30
HOMINES URBANI
Dyskusja o nowej literaturze białoruskiej i ukraińskiej
Udział wezmą stypendyści z Białorusi i Ukrainy:
Siarhiej Prylucki i Oleh Kocariw
Prowadzenie: Zbigniew Masternak i Piotr Marecki

CODZIENNA INFORMACJA O IMPREZACH W KLUBIE LOKATOR
www.lokator.pointblue.com.pl > lista informacyjna

